

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

bekstvo za šeridan

BROJ 148

CENA 2 DINARA

ČITAOCE

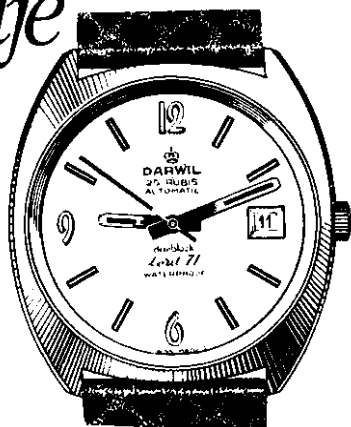
srebrne zvezde ⁱ zlatnog kupidona

OČEKUJU NAGRADE !

*i vas očekuje
ručni*

časovnik

DARVIL

Vilijam Mark

**BEKSTVO ZA
ŠERIDAN**

Naslov originala:

William Mark — Flucht nach
Scheridan

Copyright 1972 by Martin Kelter
Verlag/UNIVERSUM PRESS

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Pet jahača zaustavilo se na vrhu brežuljka sa koga su gledali dole na mali ranč, koji se nalazio u dolini ispred njih.

Stojeći u grupi jedan do drugog delovali su nekako preteći. Nepomično i zloslutno ocrtavale su se njihove siluete na tamnoplavom nebu Kolorada.

Ljudi su bili zarasli u brade a njihove hladne oči su neprijatno caklile na vetrom opaljenim licima. Ličili su jedan na drugog kao braća. A ipak tu petoricu kao da je sa svih četiri strana sveta sakupilo oštar prerijski vetar.

Kid Maligan, tridesetjednogodišnji nekadašnji pomoćnik mesara iz Čikaga, koji je za sobom imao trnovitu stazu i za svoj bedan život krivio svoje roditelje, koji su — po njegovom mišljenju — trebali imati samo jedno dete umesto petoro. Čikaška policija ga je, posle jedne krađe, uhvatila u gradskoj kanalizaciji, no onda je opet uspeo da pobjegne pa

je sa jednom grupom geometara pošao u Indijanu i Illinois. Zatim je preko Misurija došao u Kanzas, a potom je godinama putovao kroz Nebraska, gde ga od 1897 godine traže poternicom zbog razbojništva.

Tako se je, kao i mnoge druge propalice, kojima su ravnice savana bile preopasne, povukao u brda Kolorada. Šta je još sve počinio taj momak iz Čikaga, nije se nikad moglo saznati. No sigurno je bilo da je tog 27 septembra 1884 godine bio pred malim rančom „Sunčev zrak“ kod Silvertona.

Njemu se u prvom redu moralo pripisati ono što se tog jutra odigralo, iako je kasnije njegova sestra Odet u novinskim člancima tvrdila da je glavni krivac bio Bakster Higbi.

Bakster Higbi je tada imao dvadesetpet godina i bio veoma teško bolestan, da je bilo pravo čudo kako je taj momak mogao izdržati tako naporan put od Salide dovide.

A ipak je bio sa njima! Možda bi se u to kasnije i sumnjalo, da nije potvrdio Vajat Erp.

Higbi je bio sin jednog imućnog njujorškog advokata, i sam bio doktor pravnih nauka. Međutim, kada se mladić hteo oženiti sa jednom siromašnom devojkom zapretili su mu da će ga oterati od kuće i da će ga razbaštiniti, onda je napustio kuću pa se je kao advokat probijao kroz Virdžiniju i Kentaki i verovatno je u Misuriju upoznao Maligana. Izgleda da je Higbi tada još bio zdrav.

I on je snosio dobar deo krivice koju je banda tada natovarila na svoj raboš kod Silvertona. Makako to izgledalo neverovatno, on je zaista bio pravnik i to prilično dobar, kako se moglo zaključiti iz pronađenih spisa koji potiču iz njegovog pera. Na svaki način činjenica je da se onog jutra Bakster Higbi nalazio sa „Maliganovima” — a to je baš ono najnerazumljivije u čitavoj toj tragediji.

Ostala trojica bila su izgleda sasvim obični ljudi i tako su i bili opisani u spisima. Ali dvadesetšestogodišnji Sidrik Raš, koji je poticao iz Nevade, prokrstario je savanu sa iskusnim ukrotiteljima mustanga, zatim je godinu ipo bio zaposlen u Ajdahu kod vojske kao izvidnik, čak je u nekoliko navrata bio jedini pratilac guvernera na dalekim putovanjima. Zar je jedan takav čovek zaista mogao postati zločinac?

Od dvojice Karsterovih dežmekasti Henk je bio stariji. On je kao i njegov brat nekada radio kao kauboj, pa se isto kao i on odlikovao hladnom bezobzirnošću. Obojica su poticali iz Vajominga i to iz Šeridana.

Dakle, ta petorka je tog kobnog jutra zastala na vrhu brežuljka iznad ranča „Sunčev zrak”, čiji vlasnik je bio Stiv Vebster, posmatrajući dole prizemne građevine iznad kojih je treperio vreo vazduh.

Maligan je prešao rukom preko neobrijane brade, i pogledao Higbija koji je levo od njega sedeo na konju.

Bakster Higbi je na svoje blede čelo navukao crni polucilinder i nepomično zurio dole prema zgrada-ma. Kad je na sebi osetio Maliganov pogled, samo je klimnuo glavom i pritegao uzde.

Poput oluje niz brežuljak su se sjurila pet bandita, i projurili između šupe i štala prema neograđenom rančerskom dvorištu.

Rančer se nalazio u štali, gde je već tri dana na slami ležao bolestan jedan konj. On se brinuo za tu kobilu koju je pre tri godine za skupe pare kupio u Silvertonu, i koja mu je do tada donela dva prekrasna ždrebeta.

Vebster je bio koščat čovek pedesetih godina, glatko obrijan, i neumoran u radu.

Čuo je jahače, pa se uspravio i pošao prema štalskim vratima.

Tog trenutka se preko na kućnim vratima pojavila njegova žena. Ona je u plavu kecelju obrisala mokre ruke jer je upravo prala veš. A zatim je uklonila već posedele vlasi sa čela. Meri Vebster je imala tek četrdesetšest godina, ali od teškog posla na ranču je prevremeno ostarila.

Vebsterovi su bili hude sreće i nisu imali decu. Zbog toga je ta nesrećna i namučena žena noću često plakala od jada.

Vebster je sad izašao na dvorište odmeravajući jahače. Nije bilo čudo što nije stekao povoljan utisak jer su „Maligani” izgledali upravo onako kakvi su i bili; ličili su na bandite najgoreg soja!

No ipak im je rančer ljubazno klimnuo glavom.

Retko kad bi neko naišao na njegov usamljeni ranč, pa su Vebsterovi došli do zaključka da je bilo najbolje čak i sa takvim ljudima biti ljubazni, mada bi se rado lišili takve posete.

Maligan je priterao svog konja savim do rančera. Sad se levom rukom oslanjao o sedlo pa se malo nagnuo dole k Vebsteru. Na licu mu se pojavi neprijatni smešak.

— Dakle burazeru, kako je?

Rančer je svojom žuljevitom rukom prešao preko čela.

— Kako će biti mister? Živi se nekako, čovek mora da se provlači kroz život.

— Šta hoćeš time da kažeš — reče Maligan uspravivši se na sedlu kao da je bio progutao neku motku.

Rančer se požurio da mu objasni šta je hteo reći.

— Hoću da kažem, da se danas svak s mukom nekako probija kroz život.

Maligan je zavukao lice u neprijatnu grimasu. Zatim je pogledao Higbija što bi uvek učinio kad nije znao šta da radi.

Bivši advokat je ukočeno gledao pred sebe, kako bi to obično i činio, ne osvrćući se na Maliganov pogled, pa potera konja na sredinu dvorišta sa kog mesta je mogao dobro osmotriti sve oko njih.

Meri Vebster je osetila kako ju je nešto steglo u grlu, kad je na sebi

osetila te prodorne oči. Opet je brisala svoje ruke o kecelju, ali ovaj put zato što su joj najjednom bile vlažne od znoja.

Maligan je tad rančeru odmahnuo glavom, što je svuda na svetlu moglo imati samo jedno značenje a to je: ajde, čisti se tamo preko!

Vebster je bio odlučio da izbegne makakva objašnjavanja, zato je spuštene glave odmah pošao pored bandita ka verandi, koja se nalazila pred rančеровом kućom, pa stade pored svoje žene.

Pet bandita je ćutke posmatralo rančerski par.

Od tih pogleda ženu je prolazila jeza, pa je najjednom sama ne znajući zašto počela da se smeje. Nije to svakako bio podrugljiv smeh. Ali Maligan smrknuto upita: Šta tu ima smešno, stara?

— Ovaj — moja žena — je, hm malo bolesna — mucao je rančer, primetivši ledeni Higbijeve pogled, i opasan izraz Maliganovog lica.

Maligan je opet oslonio levu ruku o sedlo.

— Mi se nalazimo u bekstvu.

To nije zvučalo kao neko objašnjenje, već pre kao neki zahtev.

Vebsterovi se nisu pomakli. Ženin smeh je umukao.

Tada se Maligan najjednom izderrao. — Rekao sam da se nalazimo u bekstvu!

Vebster je klimnuo glavom.

— Razumem mister. Mogu li vam pomoći na neki način?

Raš se promuklo nakašljao. Zatim povika: — Pa šta još čekaš? Gladan sam i žedan. Sem toga i novčanik mi je prazan!

Ženini živci su iznenada popustili.

Ona se naglo okrenula i pobjegla u kuću.

Nehotično je i čovek napravio pokret, kao da je hteo da poleti za ženom.

Tada je zapucalo.

Pogođen sa tri metka Stiv Vebster se srušio na pragu svoje kuće.

Nije proteklo ni deset sekundi od trenutka kad su se vrata kuće opet otvorila i žena se vratila.

Razrogačenih očiju buljila je u nepomično telo svog muža, zatim je podigla glavu i pogledala u bandite a da ih zapravo nije ni videla.

Zatim se sasvim lagano okrenula.

— Ne miči se stara! — viknuo je Maligan.

Ali Meri Vebster nije čula te reči već se oteturala u kuću.

U hodniku su je sustigli smrtonosni hici.

Maligan je ukočenim pokretom sjahao sa konja, pa pođe na verandu držeći kolt u ruci i bezosećajno pogleda u dva nepomična tela.

Onda je sjahao i Raš. Nagnuo se nad rančera, zatim je pošao u hodnik i nagnuo se i nad telo žene. Kad se vratio stao je na vrata i rekao je:

— Mrtvi su.

Nijedan od bandita nije progovorio ni reč.

Maligan je pogledom potražio Higbija.

Ovaj je skinuo svoj polucilinder i brisao ga rukavom, kao da u ovom trenutku nije bilo ništa važnije od toga da se obriše nekoliko zrnaca prašine sa šešira.

Na dvorištu ranča „Sunčev zrak“ vladala je grobna tišina.

Najednom su se banditi pokretali. Preko kod šupe se čuo neki

šum. Kao da se preturio neki predmet.

Do đavola! Da nema još nekog na ovom malom ranču? Do tog trenutka nijedan od ove petorice bandita nije pomislio na to.

Maligan pođe od verande do bunara. Kad je prolazio pored svog konja sa sedla je izvukao svoju Šarp-pušku.

Zatim je glavom dao znak starijem Karteru da se približi šupi sa zadnje strane, dok je Džemsu pokazao da priđe sa leve strane.

Šupa je na toj strani imala prozor bez stakla. Ako se u šupi nalazio neki čovek kroz taj otvor mogao je pucati po celom dvorištu.

Higbi je još uvek sedeo na konju. Lagano je poterao životinju prema jednoj bali slame, koja se nalazila pred šupom. Tamo je sjahao i pripalio šibicu i plamen prineo slami.

Suva bala se odmah zapalila kao barut.

Higbi je zatim skinuo laso sa konja pa ga munjevito prebacio preko bale, a onda opet uzjahao konja.

Galopom je projurio pored male šupe, tako da je zapaljena bala, koju je vukao za sobom, dospela do vrata šupe. Tačno tamo je bivši njujorški advokat ispustio laso.

Plavičasti dim se odmah počeo ulaćiti kroz ulaz.

Ako se unutra nalazio čovek, onda mu sada nije mogao pomoći ni otvoreni prozor. Šupa je za pola minuta bila puna dima.

Tada se čulo žalosno meketanje jedne koze. Odmah zatim se isteturala napolje vučući za sobom prekinuti komad konopca vezan za ogrlicu na vratu. Jadna životinja je u samrtnom strahu uspela da prekine konopac.

Džems Karter je potegao revolver. Ali njegov brat ga je sprečio da puca.

— Mani se ta životinja nam treba. Ko zna, možda ovde nema ništa drugo za jelo?

Plamen je brzo prešao na malu građevinu koja je bila suva kao barut i za nekoliko minuta bila je uništena.

Bandite uopšte nije zanimalo da bi plamen mogao preći i na drugu veću šupu.

Dok su Maligan i Raš pretraživali kuću braća Karster su počela pročešljavati štale.

Higbi je odjahao do senika, koji se nalazio između štale i šupe za kola i alat. Senik je bio sklon padu i sigurno neće više dugo odolevati naletima vetra.

No sad je to bilo sasvim beznačajno, kao uostalom i ceo taj ranč — „Sunčev zrak”.

Pre sedamnaest godina je tada tridesetšestogodišnji Stiv. Vebster sa svojom tada još mladom ženom podigao ovde jednu malu brvnaru, koja je tokom godina prerasla u ranč. Ali bila je to stalna borba, za bedni život koji su ovde vodili dvoje Vebsterovih.

Stoka koja je napolju stajala na brežuljku na zapadnoj strani od ranča bila je dovoljna da ih prehranjuje. Pustoši suše i kradljivci stoke smanjivali bi povremeni broj stoke i to obično onda kada bi naišao bolji period i kada bi se broj stoke povećao, upravo kad bi na tom „Sunčevom zraku” bljesnuo zračak nade za bolju budućnost.

Ah taj naziv za ranč „Sunčev zrak”! Njega su izmislili ovo dvoje ljudi kad su stigli ovamo puni op-

timizma i kad su gradili onu više nego skromnu brvnaru. Ali na tom ranču nikada nije zatreperio ni tračak sreće.

*
* *

Zločinci su zadovoljno sedeli u velikoj dnevnoj sobi oko stola igrajući poker. Napunili su stomake i sada su bili kao site zveri. I najsiromašniji ranč imao je toliko zaliha da se pet ljudi moglo dobro najesti.

Zapravo, Higbi je sedeo u uglu pored prozora buljeći na dvorište. On se nikad nije kockao. Iako je to nekad činio u njihovoj velikoj kući na Menhetenu, usred velikog Njujorka. Sad je zamišljeno sedeo i buljio u prazno.

Maligan je pronašao dve flaše neke proste rakije, pa su sad bili i dobro raspoloženi.

No to raspoloženje je potrajalo samo dok je bilo rakije.

Onda su Raš i mlađi Karter uspeali da pronađu još dve flaše.

Maliganu je čak uspelo da u šupi za alat nađe neku staru bocu viskija, pa je požudno počeo piti da ga nebi morao podeliti sa svojim kompanjonima. Kad je popio trećinu sadržaja spustio je flašu da uhvati vazduh i tek tada je primetio da je to bio špiritus.

Ljudi poput Vebsterovih nisu imali para za pravi viski. Flašu sa etiketom viskija je rančer dobio u Silvertonu u Bindžerovoj radnji, kada je kupio špiritus. Niko se nije potrudio da skine etiketu. A i čemu? Samo je rančer odlazio u zgra-

du sa alatom, tamo niko drugi nije imao šta da traži. A Websteru nikad ne bi palo na pamet da pobrka špiritus sa viskijem.

Maligan je ljutito opsovao pa je bacio flašu u ugao gde se razbila na param parčad. Zatim je izašao iz šupe i pošao ka bunaru.

Higbi ga je posmatrao. Pakostan osmeh se pojavio na njegovim bleđim usnama. On je onaj „viski” otokrio pre dva sata, ali je najpre pomirisao sadržaj flaše.

Dan se lagano gasio.

Banditi su stalno igrali poker.

Kad se počeo spuštati mrak Maligan se podigao pa pođe u hodnik.

Tad je na čistom podu video ona dva tela, koja je Raš bio odvuкао do stepenica koje su vodile na tavan.

Maligan je nogom otvorio vrata sobe.

— Da sklonimo te mrtvace!

Momci su se mrzovoljno digli i bezživotna tela odneli do senika pa ih staviše u neka stara kola.

— Tu nam neće smetati, — konstatovao je Maligan.

Henk Kaster, koji je stajao pored njega, promrmlja:

— Zašto Higbi misli da ne mora učestvovati u ovakvim poslovima? Da ne misli da je nešto bolji od nas?

— Zatvori gubicu! — reče Maligan ljutito, koji je potajno mrzeo advokata, ali ga se ipak plašio.

Kad su se vratili u sobu, mesto na kome je celo vreme sedeo advokat, bilo je prazno.

Banditi su se zagledali.

— Pa gde je on? — upitao je Džems Karster.

— Previše me to pitaš, Džim — rekao je njegov brat.

— Pa gde je? Je li nam on bos? Mogu valjda da pitam.

— Verovatno je legao. Mora da je umoran od rada.

— Od kog rada? — ljutio se Raš. Maligan je potrljao bradu.

— Zar danas nije nešto uradio? Nije li on smaknuo danas ono dvoje?

Raš prasnu. — Mora da si lud, Maligan.

Bivši pomoćnik mesara iz Čikaga promrmlja:

— Šta ti to pada na pamet!

— Šta mi pada na pamet? Nećeš mi valjda reći da je on sam smaknuo oboje. Pa svi smo istovremeno potegli pištolje.

— Potegli jesmo.

— I pucali! — tvrdio je Raš.

— I to, burazeru — ali nismo pogodili. Vi na svaki način niste. Ja jesam. No Higbi je sigurno pogodio dva puta!

Raš je odmahnuo.

— Zašto ti njega uvek izdvajaš? On nije ništa bolji od nas.

— Bolji nije, ali je brži.

Raš je od besa tresnuo nogom vrata.

— Prestani sa tim brbljanjem. Već sam sit toga.

— Baš sam sad znatiželjan — reče Henk Karster — moram saznati. Konačno nemamo ni mi ostali u revolverima mehuriće od sapuna. Dođi Džim, izbrojaćemo pogotke.

Džim je klimnuo glavom, pa dohvatio petrolejku i zapalio šibicu. U tom trenutku neko mu je izbio šibicu iz ruke.

Bio je to advokat. Dakle celo to vreme je stajao tamo iz neposredne blizine slušao razgovor svojih kompanjona.

Kad su njih četvoro savladali momentalni strah, rekao je Raš:

— Čak i ako nas je prisluškivao neću dozvoliti da on izigrava bosa. — S kojim pravom izbija Džimu šibicu iz ruke?

Higbi je prišao tako blizu neka-dašnjem lovcu na mustange da je ovaj osetio njegov dah.

— Šta hoćeš Raš?

Ovaj je ustuknuo korak nazad.

— Hej Kid, — reče on. — Mislim da je ovaj ovde zaboravio da si ti bos.

No ni ovo spretno podbadanje nije moglo prefriganog Maligana navesti na neku neopreznost.

— Zaveži gubicu, Raš! Higbi zna šta radi.

No Henk Karster dodade besno:

— Ipak ću izbrojati pogotke!

— Čoveka su pogodila tri metka a ženu jedan, — rekao je advokat mrtav hladan. — Tvoj metak se zarrio pored šarke u ragastov.

Nastala je tišina. Čulo se ravno-merno kucanje starog časovnika.

Tek nekoliko sekundi promucuo je stariji od braće Karter.

— Hoću da prebrojim pogotke!

Higbi je zapovednički odgovorio: — Sa tim ćeš sačekati, dok onaj tamo čuti.

— Onaj tamo? — mucao je Henk.

Zatim su se svi zagledali kroz prozor u dvorište. Sem oštarih kontura krovova nisu mogli ništa drugo da vide.

— Zar... ovde ima još nekog? — izgovorio je Maligan promuklim glasom.

— Da odgovorio je advokat.

— Gde?

— Ne znam. Jedan je čovek naišao preko dvorišta. Mora da je sad uz samu kuću. Možda će naš pri-

jatelj Karster ovaj put bolje pogoditi.

Banditi su se tog trenutka stresli. Neko je kucao na vratima.

Tišina.

Raš prošapta: — Ostavili smo vrata otvorena.

— Glupost, — šapnuo je Džim Karster — ja sam ih zatvorio.

— Ali ne i zaključao, — mrm-ljao je Maligan.

— To naravno nisam.

Tad se Higbi pored ostalih provukao u hodnik.

— Ko je? — pitao je.

— Ima li u štali mesta za dva čoveka, mister? — čuo se metalni glas nekog čoveka.

Higbi se namrštio.

Maligan se najednom stvorio pored njega.

— Ne vidim drugog čoveka. Nikako pucati šaputao je on.

— Ko bi bio takav idiot? — odgovorio je advokat podrugljivo a onda je odgovorio strancu:

— Sačekajte mister, odmah ću izaći. Bos je bolestan, zato je ovde tišina kao na groblju.

Otvorio je vrata i primetio jednog visokog čoveka.

— U štali na žalost...

Tad je naglo učutao primetivši riđeg konja koji je slabo osvetljen mesečinom stajao desno pored verande.

Bakster Higbi je istina tek kratko vreme na Zapadu — ali je od svoje šeste godine stalno imao posla sa konjima. Njegov bogati otac je stalno imao šest dobrih konja. Dva su korišćena za kočije, a ostali su bili jahaći konji. Baksterov otac je uvek nabavljao nove — konji su bili njegova strast. Iako ih njegov sin nije trpeo, silom prilika je uz njega stekao is-

kustvo sa njima. Bakster Higbi je bio osrednji jahač, ali odličan poznavalac konja i odmah je video, da je dorat koji je stajao pored verande bio skupocena i plemenita životinja.

Snalažljiv kakav je oduvek bio, brzo se snašao pa izmeni započetu rečenicu i nastavi. — U štali na žalost ne možete spavati, ali zato u seniku ima mesta.

— Hvala, — odgovorio je stranac.

Higbi je još jednom dobro odmerio konja, pa dvorište nebi li primetio drugog čoveka o kome je stranac govorio, ali nije ga nigde mogao primetiti.

— Zovem se Erp, — rekao je stranac pa dotakne rub šešira.

— Ja se zovem Higbi, — rekao je bandit ne dosetivši se da bi imao dobar razlog da ne pominje svoje pravo ime. Ime koje je izgovorio stranac samo je uzgred registrovao u pamćenju i više mu nije pridavao neki značaj.

To je bila prva greška koju je učinio Bakster Higbi.

Jer taj visoki čovek širokih ramena i uskih bokova koji je stajao pred njim, bio je najopasniji protivnik svih zločinaca u državi, to je bio maršal Vajt Erp!

Njegovo ime je na dalekom Zapadu bilo poznatije od ma kog drugog. Nije postojao niko ko to ime nebi poznavao na području između visokih planina Motane i peskovitih savana Teksasa, između zlatne obale Kalifornije i zelenih obala Misurija. I bivši advokat Bakster Higbi ga je poznavao. Ali njegove misli su sada bile suviše zaokupljene strančevim konjem.

— Vi ste ovde nadzornik? — pitao je maršal.

Higbi klimne glavom. — Da ja sam

nadzornik. Momci su u dnevnoj sobi. Pošto bos leži kod otvorenih vrata nismo zapalili svetlo. Prilično mu je loše. Jedan od konja ga je udario.

Tad čovek iz Misurija reče: — Da ga pogleda moj prijatelj? On se razume u te stvari...

Higbi odmahne.

— Hvala, mister. Dok iz grada je već bio ovde. Sve je u redu. Samo treba vremena.

Maršal klimne glavom pa ode sa verande.

Tad lažni nadzornik vikne za njim: — Odvedite konje preko u koral. Hrane ima preko pod onom nastrešnicom. Vode ima u koritu pored bunara.

— Oi rajt. — Kratko reče maršal i ode dalje.

Ali advokat reče: — Sačekajte. Poslaću jednog od momaka sa lampom da biste se preko bolje snašli.

— U redu, nadzorniče.

Higbi dodade zatim:

— Samo pripazite da mi nešto ne zapalite. Prilikom nesreće sa gazdom izgorela je preko ona šupa.

Vajat je osetio miris paljevine već iz udaljenosti od četvrt milje, kada je jahao prema ranču.

Higbi je otvorio vrata.

— Sid! — viknuo je Rašu. — Pođite sa onim ljudima do šupe. Ponesite lampu!

Raš proguta psovku; mrzeo je advokatov zapovednički ton, ali pošto ga je Maligan gurnuo u rebra odgovorio je:

— U redu nadzorniče.

Uzeo je sa poda pored vrata jednu lampu i šibice.

— Napolje idiote! — šapnuo mu je Higbi, povukavši ga napolje.

Raš je tek kod stepenica zapalio

lampu, pa onda pođe ka sredini dvorišta, da bi tamo mogao nekog videti.

Ali je toga trenutka proklinjao ideju što se priključio Maliganu i ostalima. Oni su ga izvukli iz jedne paklene situacije u Salidu. Tačnije rečeno bio je to advokat, koji je nekadašnjem lovcu na mustange upravo naticao lisice na ruke.

Raš je naime u jednoj krčmi brutalno oborio jednog starog čoveka a zatim olovom napunio jedan muzički automat, tako da se ovaj više nije mogao opraviti. Napio se i to ga je navelo na takvu nepromišljenost. Zatim se sa revolverom u ruci odupro pomoćniku šerifa Patersonu i to bi bilo dovoljno da ga zatvori, da tog trenutka nije naišao advokat Bakster Higbi.

Četiri bandita su uvek posmatrala ponašanje ljudi i uvek bi bili na strani onog koji je bio protiv zakona. Takvim ljudima bi uvek pomagali da se izvuku iz neprilika.

Maligan i dva Karstera su se najpre borili pesnicama. Ali kad je pomoćnik šerifa pozvao u pomoć sudiju Moroa umešao se Higbi koji je svoj govornički talenat upotrebio u korist Raša.

Posle dužeg natezanja Higbiju je konačno uspelo da ubedi prisutne da „jadnog kauboja“ koji se jednom napio, na treba odmah žigosati kao zločinca.

Šta je Maligana navelo da pomogne Rašu da se izvuče iz neprilike to niko nije razumeo, ali verovatno je to bila njegova težnja da okupi što veću bandu, a kod Higbija da svojom spretnošću uvek nepravdu prikaže kao pravdu. Bilo je to za tog misterioznog čoveka kao neka nape-ta igra.

Raš nikako nije voleo da prizna da mu je pomogao Higbi koga je uvek smatrao uglađenim fićfirićem.

Od tada je prošlo trinaest dana.

Dok se lampa u njegovoj ruci njihala bandit je išao preko dvorišta. Neko vreme je držao zatvorene oči, to je naučio u brdima Nevade kada bi noću išao u lov na mustange. Na taj način je u mraku video bolje.

Ali nigde nije mogao da vidi čoveka koji je govorio sa Higbijem.

No onda je najednom primetio stranca pored sebe.

Lagano je pošao dalje.

Raš ga je pratio do štale. Na vratima je dohvatio rezu pa otvori vrata i podigne lampu.

— Preko je senik.

Vajat ga je pustio da pođe napred.

Lovac na mustange je išao hodnikom štale.

Svetlost je za trenutak pala u boks u kome je ležala bolesna kobila.

Vajat je zastao i pogledao bolesnu životinju.

Raš je čuo kako su se iza njega koraci zaustavili, pa stade i sam ne pomislivši da je osvetlio svoje lice.

Taj konj je bolestan, mister. Ponaša se mirno, neće vam smetati.

Raš je pošao dalje pa otvori vrata senika. Na ulazu je spustio lampu pa se odmah okrenu.

— Onda, laku noć.

— Laku noć — odgovorio je maršal — i hvala kauboju.

Bandit Sidrik Raš se nacerio kad je čuo kako je bio oslovljen. Za trenutak mu je to čak i prijalo, kao da je u njemu ipak tinjala skrivena želja da opet bude kauboj i lovac na mustange.

No umesto toga je postao čovek van zakona i priključio se bandi zločinaca. I on je jutros pucao na ran-

čera i njegovu ženu koji su sada ležali preko u jednim neupotrebljivim starim kolima.

Kad je Raš stigao do kapije najednom se pojavio lik jednog čoveka, njegova bela košulja presijavala se iz mraka.

— Broveče — pozdravio je stranac poluglasno.

Raš se trgao iznenađen pojavom čoveka iz mraka.

— Broveče — odgovorio je provlačeći se pored stranca na dvorište.

Taj stranac je bio Dok Holidej.

Kockar je gledao za njim pa onda pođe u pravcu svetlosti.

Kad ga je maršal primetio rekao je:

— Da li vam je potrebno svetlo?

Džordžijanac je za trenutak razgledao senik, pa onda odmahnu glavom.

— Ne, uopšte nije.

Pružio je maršalu čebad koji je skinuo sa dorata, zatim je rasprostro svoje čebe pa stavi na uzglavlje svoju krokodilsku lekarsku torbu i legne.

Taj inače tako ćutljiv čovek, koji je retko kad imao nekog prigovora u pogledu prenoćišta reče posle nekog vremena:

— Ovo društvo ovde je prilično neprijatno.

Vajat je upravo razvijao smotano čebe, pa zastade za trenutak.

Prijatelj je bio u pravu. I maršal je imao neki čudan osećaj. Da nije bio tako umoran, verovatno da bi se više pozabavio svojom slutnjom. Dva zapadnjaka su za sobom imala dugo i naporno putovanje.

Pošto se Dok Holidej, posle svoje duge bolesti, kao feliks podigao iz pepela i preživeo taj strašni napad sada je delovao potpuno stabilno, ot-

porniji nego ikada ranije, maršal je odlučio da pozove na odgovornost Klej Alisona za sve svinjarije koje mu je pričinio u La Puntí.

Taj zloglasni desperados se, preko svojih tajnih jataka, pobrinuo za to da maršal bude optužen zbog ubistva, a ovaj je za dlaku izbegao vešala, Alison je pobegao.

Vajat i Dok Holidej su odlučili da ga ovaj put gone do poslednjeg daha.

Klej Alison još nije znao šta znači takva odluka ovih zapadnjaka.

Oni su pošli od La Punte ka zapadu i maršal je saznao u Tifaniju da je Alison jahao ka severu, gore prema Bejfidu. Tamo su izčeprkali da je podlac. Na zapadu skrenuo je ka gradu Ruganu. Ovde mora da je pošao uz reku Animas.

Na malom jezeru Hevilend, maršal je saznao od jednog ribara, da ovde već nedeljama nije prošao živ čovek. Ili je Alison skrenuo ka zapadu ili severoistoku prema kanjonu Veminak da bi stigao preko u Del Norte.

Na žalost prijatelji su tražeći ovog desperadosa izgubili pola nedelje. No onda je čovek iz Misurija slučajno saznao da je Klej Alison odjahao ka jugoistoku, ali da je izbegao kanjon. Jedan putujući trgovac je u sutonu jednog predvečerja primetio Alisona sa još sedmoricom ljudi.

Znači nitkov je imao sa sobom sedam jahača iz La Punte!

A uz to i četiri dana prednosti.

Ali dva vuka iz Dodž Sitija su upor no ostala na tragu.

Sutra moramo prevaliti dobar komad puta, — rekao je maršal uvijajući se u čebe. Projahaćemo istočno od Silvertona da bismo stigli u doline Unkompra.

— Jeste li već bili tamo? — pitao je kockar navlačeći šešir na lice.

— Da, ali od tada je već prošla čitava večnost. Tad je i Morg bio sa mnom. Sledili smo jednog Jermenina koji je sa šesnaest ljudi, kod Garden Sitija napao i opljačkao kolonu doseljenika. Kada smo ga konačno uhvatili bio je sam. Njegovi ljudi su ga napustili. Pokušao je da se skloni usred jedne od tih dolina.

— Čudo da su ostavili i Kleja!

— On najviše voli da jaše sam, Dok. Moram vam priznati da nisam siguran da je to upravo on koga sledimo. Opis koji nam je dao traper tačno odgovara njemu, a i konj mora da je njegov. Samo jedno ne odgovara: Klej Alison sa sedmoricom ljudi! Na putu je obično sam.

— Mislio sam da su njegova braća uvek uz njega?

— U njegovoj blizini da ali ga nikad nisam video da nekuda odlazi zajedno sa njima. On ili dolazi sa kočijom, kao onda u Dodžu, a Mat i Rik ga slede na konjima, ili obratno.

— Onda nije nemoguće da sledimo nekog fantoma?

— Nemoguće nije, ali sutra ću nešto više znati. Ako nije jahao preko kanjona, morao je proći preko Landgrin pašnjaka. Kauboji tog pašnjaka se ponašaju kao gospodari čitavog tog kraja. Njima ništa ne može promaći.

Holidej je duboko uzdahnuo, pa reče: U redu, videćemo.

*
*

Kad je počelo da sviče maršal je otvorio oči. Uspravio se pa pipajući

pođe kroz mračnu komoru ka vratima i s čuđenjem primeti da su otvorena.

Brzo je izašao napolje.

Kao i obično u ovo godišnje doba u bridima Kolorada noći su bile jako hladne, a rano ujutro sve bi obično prekrivala magla koja se dizala tek tokom prepodneva.

Kroz maglu je preko kod korala video neku priliku. Istina čoveka je video nejasno, ali po mirisu duvana je odmah znao da je to kockar.

Holidej je dakle nečujno ustao sa ležaja pa je sada stajao kod korala i pušio.

Vajat mu priđe. Kad mu je video lice on se preplašio. Dok je bio veoma bleđ, izgledao je bolesno.

— Loše ste spavali? — pitao je Vajat oprezno.

— Ne, nisam. Najednom sam se pobudio od nekog šuma. Čudio sam se da vi to niste čuli, a obično imate sluh kao indijanac.

Vajat je začuđeno pogledao svog prijatelja.

Holidej je bacio cigaretu u pesak.

— Bilo je to kratko rzanje jednog konja.

— Dorat...?

Kockar je klimnuo glavom.

— Da, dorat.

Maršal je naglo podigao glavu. Gledao je po koralu.

— Konji! Nema konja!

Džordžijanac se okrenuo i pogledao po dvorištu.

Vajat se okrenuo. Nameravao je da prođe pored svog saputnika.

Holidej ga je zaustavio.

— Možete sebi uštedeti put do momka, maršale. Nema ih. Nijednog.

Izgleda da su im naši konji bili interesantniji od čitavog tog ranča.

Vajat se uhvati za glavu.

— Pa... pa to je...

— Svinjarija. Tako je. Ali tu se ništa ne može promeniti.

Vajat je pošao napred pa zastade pored bunara.

Holidej je lagano pošao za njim.

— Jeste li već bili u kući? — pitao je maršal a da se nije okrenuo.

— Da, sve je prazno. Ovde se nije radilo o kaubojima. Ovde su živeli samo jedan čovek i jedna žena.

— Čovek i žena... sami?

Najednom se okrenuo i pođe ka šupi, otvori vrata i pogleda u praznu prostoriju.

Zašto onaj navodni nadzornik nije želeo da oni spavaju u šupi?

Tri minuta kasnije maršal se opet pojavio napolje.

Holidej je skupio obrve. Šta se to dogodilo sa čovekom iz Misurija? Činilo mu se da je bleđ kao kreč.

Kockar mu je brzo prišao pa ga upitno pogleda. Najednom je shvatio.

— Oni leže unutra?

Maršal je klimnuo glavom.

— Čovek i žena? — da, oboje.

— Ja im više ne mogu pomoći.

— Ne, Dok. Njima više niko ne može pomoći...

*
* *

Dan im je loše počeo. Posle onog jezivog otkrića u šupi Vajat je iza šupe iskopao duboku jamu i tamo je zajedno sahranio dvoje namučених, poštenih vlasnika ranča, sa tako vedrim nazivom „Sunčev zrak”, koji je za njih utrnuo za uvek.

Sahranio ih u zemlju koja je pri-

padala njima i kojoj su sada i oni pripali.

Prijatelji su zajedno zatrpali grob. Vajat je od dve daske napravio krst.

Vetrić je pirkao i sa obronaka planina donosio je miris šume. On je dvojici prijatelja dok su gologlavi stajali pored sveže humke, razbarušio kosu, kao da im je svojim milovanjem zahvaljivao za poslednju poštu koju su odali nesretnom paru. Kad su se konačno okrenuli prvi sunčevi zraci obasjali su okolinu purpurnim rumenilom.

Dva prijatelja su ušla u kuću i još jednom pregledala sve prostorije. Nigde nisu našli neko pismo ili nešto slično.

Mora da su to bili veoma usamljeni ljudi, koji su sada za uvek nemo ležali pod zemljom iza šupe.

Izuzev bolesne kobile i koze, banditi su sve živo poterali sa sobom, sve što je predstavljalo neku vrednost i što ih ne bi ometalo na putu.

Vajat je stajao kod prozora gledajući ka preriji kroz kapiju ranča.

— Nebesa, ovaj put smo imali više sreće nego pameti. Ovi psi su nas u seniku mogli likvidirati, u snu.

Holidej je stresao glavom.

— Nebi to išlo tako lako. Prvo i prvo kad sam ušao u štalu zatvorio sam vrata i zariglao a drugo, u seniku nema prozora. Tako lako nas ni banditi ne bi likvidirali.

Čovek iz Misurija se uhvatio za glavu.

— Bez vas bih se sada možda i ja nalazio u večitim lovištima.

— Ah, da ste bili sami i vi bi bili oprezniji.

— Mislím da bih i ja trebao otići na nekoliko meseci u Glenvud-springs, da se tamo odmorim. Izgleda da vam je to dobro činilo.

Kockar je odmahnuo glavom dok je pred sebe stavio šolju kafe.

— Tako šta vam nije potrebno. Kad sam vas ono video u glavnoj ulici La Punte usred vatrometa koji su vam priredili Alisonovi, tada sam po prvi put u životu shvatio da vam zavidim. Snaga vaših živaca je legendarna. Ranije kada sam u Bostonu radio kao lekar, smatrao bih da je tako šta nemoguće.

Bilo je tačno to što je govorio Dok Holidej — a ipak nije bilo tačno. Već nekoliko dana sa Vajatom nešto nije bilo u redu, a Holidej je to osećao svojim prefinjenim instinktom čime se oduvek odlikovao.

Šta je zapravo bilo sa Vajatom to Holidej još nije znao. Nisu to bile samo male neopreznosti koje Vajatu inače nikad ne bi promakle — više ga je brinulo bledo-žuto lice kojim se Vajat pojavio kad je izašao iz štale.

Makako su ono dvoje mrtvih bili strašan prizor, nikad ranije Dok nije video tog čoveka gvozdених živaca da ga je nešto tako potreslo.

Možda bi sasvim zdravi Vajat primetio metalnu alku iza klupe na kojoj bi ta ubijena žena uveče sedela. Ta alka je bila pričvršćena za tešku kasetu u kojoj su Vebsterovi čuvali dokumenta i tri stotine dolara koje su za sedamnaest godina teškog rara uspeli da uštede.

Put do doline Unkomppagre na jednom je bio dalek. Ono što bi normalno postigli konjima za dan i po

jahanja, bilo im je sada potrebno petostruko toliko vremena.

Najpre su morali otići do Silverstona da bi obavestili šerifa o zločinu na malom ranču. Da li će da ga obaveste i o krađi konja to će još videti. Na svaki način su morali nastojati da se domognu drugih konja.

To je bilo teško jer se za iznajmljene konje moralo platiti gotovo isto toliko kao i da ih kupuju. Istina po povratku konja bi se dobio deo novca nazad, ali pošto su to dva čoveka jahala daleko odavde nisu mogla računati na to da će se moći vratiti po novac. Zato bi ipak morali da kupe konje.

Do Silverstona su morali preći sedamnaest milja. To je bio beskonačno dalek put za ljude koji su veći deo svog života proveli u sedlima.

Maliganova banda je odmakla devet milja od ranča u trenutku kad je Bakster Higbi naglo zaustavio svog konja pa se okrenuo.

Maligan je to prvi primetio pa je i on takođe zaustavio svog konja.

Raš i dvojica Karstera su mrzovoljno gledala u njega ali su ipak i oni zaustavili svoje konje.

Svi su gledali u advokata koji se okrenuo u sedlu gledajući ka jugu a čije je lice bilo bledo kao kreč.

Maligan je dojahao do njega.

— Šta je? — pitao je stavljajući cigaru u usta pa je odgrizao vrh i ispljunuo ga na zemlju.

Higbi je užasnuto pogledao svog pajtaša.

— Napravili smo veliku grešku.

— Jel...?

— Aha!

— Ti si napravio grešku? — rugao se Maligan. — Neshvatljivo! A o čemu se zapravo radi?

— Rekao sam: Mi smo napravili grešku, svi mi.

— A ta bi bila?

— Ostavili smo za sobom dva svedoka.

Maligan je upravo zapalio šibicu o kožu svog sedla pa je držao zapaljenju među prstima.

— Šta smo to uradili?

— Ostavili za sobom dva svedoka!

Higbi je svojim dugim prstom dodirnuo revolver.

— Ostavili smo za sobom dva svedoka, — ponovio je još jednom.

Neko vreme je vladala mukla tišina.

Vetar je lagano nosio pesak preko savane.

— Ne razumem te Higbi, — mrm-ljao je Maligan.

Tad advokat podigne glavu.

— Ti možda nikada nećeš razume-ti, čoveče! Postoje dva čoveka koja su nas videla na dvorištu ranča.

— Pa...? — pitao je Maligan ne-sigurnim glasom.

— Dva svedoka! Oni će naći mrt-ve, a nas su videli.

Sad su prišli i ostali.

Raš je podigao glavu i siknuo:

— Nas? Ne, tebe su videli, Higbi!

Tad je advokat poterao svog ko-nja napred pa zastao pred svima.

— Grešiš Raš. Sve su nas videli. Pre svega tebe. I to na svetlosti lam-pe.

Lovac na mustange je odjednom imao osećaj kao da su ga stisla gvoz-dena klešta.

— Ali nas nisu, — prostenjao je Džems Karster.

— Sve su videli. Kad ste išli iz štale preko dvorišta, onaj dugajlija je već bio na dvorištu. Mora da je bio u neposrednoj blizini prozora kad je ta budala Džim pripalio šibicu. Siguran sam da nas je onaj čovek sve video uz to još treba imati u vidu i to da niko od nas nije vi-deo gde se za to vreme nalazio nje-gov drug!

— Mora da je čekao negde kod ka-pije, — rekao je Henk Karter.

Higbi je odmahnuo glavom.

— Ne to je prilično neverovatno. Ona dvojica su mi izgledala isuviše oprezna. Sigurno se onaj drugi na-lazio prikriven na verandi pa je sva-kog od nas dobro osmotrio. Mi smo ih istina prešli sa konjima — ali su nas zato i sigurno dobro videli.

— Pa dobro, neka je i tako? — mrm-ljao je čovek iz Čikaga.

— Neka je i tako? — govoriš glu-posti kasapine! Ako je samo jedan od one dvojice video tvoje jedno oko ili uvo, nalazićeš se stalno u opasnos-ti. Taj čovek te onda može svuda prepoznati, a da se ti od toga ne mo-žeš braniti zato što ga ti ne pozna-ješ. A šta će se desiti ako budeš uhapšen kao ubica ono dvoje sa ran-ča. Mislim da ti to ne moram poseb-no ispričati.

— Kao ubica! — rekao je Maligan muklo. — Čoveče, šta hoćeš time da kažeš? Jesam li ih možda hm... sam smaknuo. Nismo li mi svi u to ume-šani?

— Umešani? Da jesmo — odgovo-rio je advokat ironično. — Ali kad na primer pomislim kako Džim loše puca...

— Ja — protestovao je kauboj di

vlje. Ne dozvoljavam da mi se tako kaže. Još danas ću se sa svakim od vas takmičiti u pucanju. Protiv svog brata uvek pobeđujem, a ni onaj lovac na mustange takođe nije neki majstor u pucanju.

Raš je poterao konja prema svojim drugovima.

— To ćemo odmah videti ti bedni kravaru! Šta si ti čoveče? Godinama si se držao za neki kravliji rep poput neke stare žene koja je izgubila ravnotežu! Tebi ću sa devet jardi metkom skinuti taj mladež sa nosa, pre nego što uspeš da izvučeš kolt iz futrole!

Da Maligan nije dohvatio bič sigurno bi svađa još neko vreme potrajala.

— Đavo vas odneo, zatvorite konačno te svoje gubice. Moramo se dogovoriti!

— Dogovoriti? — mrmljao je Raš, — voleo bih da znam šta nam to još može koristiti.

Čovek iz Čikaga je već davno shvatio da je advokat u pravu: ostavili su za sobom dva živa svedoka! Dva čoveka koja su i samom činjenicom što su bili živi za sve njih pred stavljali stalnu opasnost.

Raš međutim nije mogao da shvati da se moraju vratiti nazad. Nekako se ježio pri samoj pomisli da bi se morao vratiti na onaj ranč.

Maliganu se takođe stezalo grlo. Makoliko je već dugo bio bandit, nije do sada učestvovao u nekom ubistvu. Bilo je to prvi put da je učestvovao u direktnom ubijanju jednog čoveka.

Jednog? dva čoveka su bila ubijena! I to jedna žena!

A da li je on samo učestvovao? Zar on nije bio i vođa te bande? Zar nije on prvi potegao kolt? Zar nije

bio siguran u to da je onog čoveka pogodio sa najmanje jednim metkom a i ženu takođe.

Kid Maligan nije bio čvrst čovek kakav je želeo da bude. Od uvek se divio ljudima jakih živaca.

Kad je upoznao advokata, držao ga je samo za mondena i gradskog fićfiriča, kome se mora diviti zbog njegovog uglađenog načina izražavanja, zbog njegove prefriganosti, zbog njegovog poznavanja zakonskih propisa i caka za njihovo izbegavanje. No onda je konstatovao da je taj Bakster Higbi posedovao još nešto, čemu se Maligan još mnogo više divio: Bakster kao da nije imao živce, mogao se savršeno savladavati.

Kad je Kid sa Higbijem razgovarao o tome shvatio je da se taj advokat podsmehivao svakom čoveku koji je imao malo slabije živce; takvom čoveku nije bilo mesta na tako „klizavom“ putu. Ko se odlučio na takav način života morao je imati gvozdene živce i nije smeo imati savest.

Svojevremeno Maligan je pošao u klanicu. Sam je odabrao taj put da bi se očeličio, ali nije mogao izdržati život usred klanja, krvi i promuklih užasnutih životinjskih krikova.

Ne, ni za kakvu cenu se sada nebi vratio gde su ležala ona dva mrtvaca. Mogli bi sačekati onu dvojicu i onda...

Šta onda?

Maligana prođe jeza pri pomisli da opet povuče kolt i da puca na ljude.

Tada mu se pogled srete sa advokatovim.

— Moramo ih pohvatati!

Maligan smrknuto klimne glavom „Da, pohvatati“. Ali ni po koju cenu odjahati nazad.

To shvatanje je mogao objasniti Higbiju sa ostalima. Za sebe će Maligan već pronaći neki izgovor.

Ali taj odbegli kasapin ipak nije uspeo da nađe neki izgovor za sebe. Nije imao u sebi ni malo od one rafiniranosti kojom se odlikovao njegov partner Bakster Higbi.

Zajedno sa drugima Kid se šćućurio iza jednog grma pored samog puta i gledao ka jugu u vrelu savanu.

Higbi nije dugo razmišljao šta ima da se radi. Dva stranca će morati poći do najbližeg grada, a to je bio Silverston. Ko je hteo za Silverston morao je poći ovim starim uskim putem, kojim već godinama saobraćaju poštanske kočije. No sad od skoro je ta linija je bila ukinuta jer je u poslednje vreme bilo premalo putnika.

Već od ranog jutra banditi su vrebali iza velikog grmlja. S vremena na vreme bi se Higbi uspravio i odšunjavao do puta.

Kad je bilo osam časova Maligan je mrmljao:

— Nije nemoguće da su došli sa juga sa nekog ranča u planini. I da su se tamo vratili.

— Na jugu na sedamdeset milja udaljenosti nema nijednog ranča — odgovorio je advokat. — Mapa koju sam našao u ormanu na ranču pokazuje svaku brvnaru, svaki puteljak i svaki potok.

— Ali od njih još nema ni traga. Ne mogu verovati da tako dugo spavaju.

— To ne znam. Moramo čekati.

— A šta ako ne dođu?

— Čekaćemo do podne!

— A šta zatim?

— Odjahaćemo nazad na ranč?

— Ali bez mene. — Maligan je zapalio jednu cigaru. — Ja ću se

postarati da između mene i ranča bude što veći razmak.

— To možeš, ali tek kada ne bude bilo svedoka o onome što se juče ujutro dogodilo na ranču — odgovorio je advokat ledeno.

Prošao je još jedan predugi dan. Konačno se Raš uspravio.

— Sve je to ludost! Maligan je u pravu, ne možemo ovde večito ostati, ja jašim dalje.

— Samo napred — rugao se Higbi.

— Za kratko vreme ćeš na svakoj šerifskoj kancelariji videti svoje lepo lice. Ubrzo zatim ćeš se sa glavom u omči njihati tri jardi iznad zemlje!

Advokat iz Njujorka im nije baš ružičasto prikazao budućnost.

Očigledno je postojao samo jedan izlaz: Još jednom će morati potegnuti revolver da bi ubijao. Da ubija!

Ali on to neće hteti da čini sam. I drugi će to činiti.

Ono što ga je mučilo bilo je to što je znao kakav je. A baš njega su pored advokata držali za najsirovijeg momka u bandi.

Higbi se najednom uspravio pa skide šešir.

Graške znoja su se presijavale na njegovom čelu. No nije se znojio samo zbog toga što je na glavi imao crni polucilinder, već zato što je dobio jednu paklenu ideju.

Oni su pretresli bisage stranaca, ali nisu našli ništa vredno. Međutim, našao je jednu svilenu traku na kojoj su bila dva slova zlatom izvezana: U. S.

Higbi u početku nije tome poklanjao pažnju. Već se više pozabavio dvogledom koji je našao u jednoj bisagi. No sad kad je imao toliko vremena čekajući onu dvojicu, još jednom je o svemu promislio.

Izvadio je traku koju je držao u džepu pa je namršteno posmatrao. Do đavola gde je tako šta već video?

Najednom je advokat zviznuo kroz zube. Lice mu je malo pobledilo usao je i gledao u traku, zatim je stao pred grmlje i pogledao ka jugu.

— Momci brzo na konje, — rekao je promuklim glasom.

Maligan je odmah reagovao. Skočio je i potrčao do svog konja, pa uzjaha i pojuri napred.

Advokat ga je malo kasnije stigao. Ostali su bili sporiji, no ipak su požurili za njima. Mada se nisu preplašili kao čovek iz Čikaga, ali im je bilo dosta čekanja.

Kad je Maligan jahao pored Higbija ovaj mu je u galopu povikao:

— Šta si to otkrio?

Higbi je u desnoj ruci držao plavu traku sa ona dva zlatna izvezana slova.

— Jesi li to već negde video, Maligan?

Mesar iz Čikaga je odmahnuo glavom.

— Ne.

— Siguran sam da si to video. Ako ti budem rekao gde, još brže ćeš poterati svog konja.

Maligan je slegao ramenima. — Ne znam šta misliš time da kažeš. Bio bih ti zahvalan kada bi više rastvorio zube i jasnije govorio.

— To i hoću!

Advokat je zaustavio svog konja pa se još jednom okrenuo. Kad su ih ostali stigli objasnio je:

— Ovu traku nose rendžeri. Prema tome čovek u čijim bisagama sam to našao je državni jahač — rendžer!

Dva Kartera su zinula. Raš se ugrizao za usnu. Maligan je nepomično sedeo na konju poput gipsane figure.

Advokat je uzeo traku pa je navukao na levi rukav svoje jakne. Zatim je svima bilo jasno. Svi oni su videli rendžere. Svi oni su se plašili tih čuvara zakona.

Vajat Erp, koji u bisagama sem dvogleda nije imao neku značajniju stvar nosio je tu traku uvek sa sobom kao uspomenu na svog brata Morgana, koji je duže vremena bio rendžer i dospeo je do čina kapetana rendžera. Oficiri-rendžeri su na plavim rukavima imali zlatna slova i brojke, a vojnici i podoficiri, srebrne.

Higbijevo lice je bilo kao smežuran. Stalno bi gledao u svilenu traku. No onda je zgužvao, strpao u džep i poterao konja.

Jašili su u galopu istočno pored Silverstona u pravcu severa.

*
* *

Oko dva sata advokat je zaustavio svog belca pa se zamišljeno oslonio o sedlo.

Maligan, koji ga je celo vreme posmatrao, zavukao je ruku od znoja vlažnu u okovratnik.

Tokom godina, od dana kada je bio pobegao iz čikaške klanice postao je sasvim drugačiji čovek. Brutalnost na koju se privikao moro je skupo platiti: strahom! On ga je od njegovog prvog zlodela. Ma šta da je od tada učinio uvek ga je pratio. No od tog jutra ga je strah pratio u stopu.

Raš mu je prišao po procedi kroz zube.

— Zašto ne jašemo dalje?

Maligan je okrenuo glavu pa reče:

— Bilo bi dobro da manje pričaš čoveče i da sačekaš. Razmišljamo, zar ne primećuješ?

Ali razmišljao je samo jedan, advokat.

U međuvremenu su prišla i dva Kartera, ali su ćutke sedeli na konjima.

Bakster Higbi je izvukao jednu prelomljenu Virdžiniju iz džepa sakoa, pa otrese nekoliko zrna peska i stavi je među zube.

— Moramo nazad, — rekao je konačno pa prevuče šibicom preko sare čizme.

— Šta kažeš — rekao je Maligan pa nešto proguta. — Nije to valjda ozbiljno?

— Ipak Maligan moramo nazad.

— Ne razumem šta time hoćeš da kažeš, — prostenjao je Raš. Zašto smo najpre kao ljudi jahali ka severu, da bismo se onda vratili nazad? Pa to je ludost! Misliš li ti da sam ja od čelika?

Advokat je polako okrenuo glavu i pogledao ga ledenim pogledom.

— Ako nisi takav onda ne pripadaš nama Raš.

Banditi su ćutke sedeli u svojim sedlima.

Na kraju je Maligan rekao. — U pravu je i ja sam o tome mislio. Ali on je smislio temeljitije. Moramo nazad. Ne smemo ostaviti za sobom svedoka, bez obzira ko to bio a mi smo ostavili dva svedoka. Još je gora stvar što je jedan od njih dvojice rendžer. Sasvim je jasno da ih moramo smaknuti.

Izgovorio je to suprotno svom uverenju, jer u tom trenutku nije mogao odakle će sakupiti dovoljno sna-

ge i živaca da puca u još jednog ili dva čoveka.

Raš se ugrizao za donju usnu kako bi to obično činio kad je bio u neprilici.

— Neka đavo nosi sve. Rendžer? Nije sigurno da je to bio rendžer. Možda je onu traku negde našao.

— Dovoljno je da postoji mogućnost da bude jedan od rendžera — rekao je advokat — surovo. — Već to nas prisiljava da jašemo nazad. Ali slobodno ti je možeš i da produžiš dalje.

Nekadašnji lovac na mustange zbunjeno je pogledao u Higbija.

Da jaše i ostavi ove ljude za sobom? Ne, to nije mogao rizikovati. Bilo je gore imati za petama Maliganove nego rendžere.

Jahali su nazad.

Samo dve ipo milje od Silverstona ostali su desno od puta iza grmlja, i osmatrali su okolinu.

Kad je prošao jedan sat Maligan se popeo na konja.

Higbi ga je ćutke posmatrao.

Raš se sklonio sa mesta na kome je sedeo.

— Šta to ima da znači?

Maligan je gledao na poštansku cestu.

— Moramo dalje.

— Dalje, kuda? — prostenjao je Raš.

Kad je video da se je i advokat popeo na konja, stisnuo je pesnice pa se tresne po butinama.

— Neka nas đavo nosi!

Dva Karstera su se ćutke popela na konje.

Raš je učinio isto što i drugi. Jahali su ka jugu na rastojanju od tristo jardi od ceste. Pet konja koje su ukrali na ranču išla su za njima.

Što su se više približavali kraju u kome se nalazio ranč „Sunčev zrak” utoliko su postajali čutljiviji i kretali su se sporije.

Maligan je imao osećaj kao da ga nešto davi u grlu. Sada je bio prisiljen da se vrati na mesto prvog ubistva, da bi počinio još jedno.

Njegov konj je išao sve sporije i najednom je zastao.

I Higbi je zastao pogledavši prema Maliganu.

— Šta je?

— Zar ne bi trebali da budemo oprezniji?

— Šta misliš pod tim oprezniji? Ti sediš na vrancu koga nisi mogao ni u snu zamisliti. Voleo bih videti onog ko bi prestigao ovog konja. Ja sedim na doratu. Šta nam se može dogoditi? Moramo mirno prići na puškomet od ranča.

Maligan je pomislio na ostale koji nisu imali tako brze konje, ali tu misao je brzo odbacio.

Umesto toga ga je zabrinula pomisao da je možda jedan od dvojice ljudi na ranču rendžer...

*
• •

Prijatelji iz Dodža su bili već oko podne u Silverstonu.

Maliganovi nisu naišli na njihov trag zato što je maršal izbegavao cestu, on je naslućivao šta se odigralo u glavama bandita.

— Oni će se vratiti — rekao je Holideju, jer će se setiti da nisu za sobom smeli ostaviti svedoka ubistva.

U Silverstonu su potražili šerifa.

Bio je to jedan mali čovek tankog vrata i rošavog lica. Šerif Bronson i njegov pomoćnik Džoni Batler su stajali u dvorištu svoje kancelarije razgledavajući novog konja koga im je gradska uprava stavila na raspolaganje, pošto je Bronsonov konj uginuo pre dva dana.

Vajat je obavestio šerifa šta se odigralo na ranču „Sunčev zrak”.

Da se ranč zvao „Sunčev zrak” videli su tek kada su prošli kroz kapiju. Gore na velikoj poprečnoj gredi pisao je naziv koga je Stiv Vebster svake godine u proleće iznova prefarbao.

Bronson je žmirkao očima i umorno klimnuo glavom.

— Moralo se tako dogoditi jednog dana. Uvek sam govorio Vebsteru da suviše usamljeno živi napolju. Najbolji sused mu je udaljen od njega devet milja. To su SKinersovi. Poznajete li te ljude? Oni su poreklom iz Čejena...

Vajat je prekinuo šerifovu priču zamolivši ga da primi izveštaj.

— Izveštaj mogu primiti tek na licu mesta.

— Vi ćete ga primiti sada — rekao je maršal ljutito pa odmah pođe napred ka kancelariji.

— Hej, šta je to sa vama? Ko ste vi zapravo?

— Rekao sam vam svoje ime, zovem se Erp.

— Erp? — šerif je zažmorio levim okom; Izgovorili ste čudno ime, mister.

— Dođite u kancelariju — zahtevao je maršal — potpisaću se pod izveštaj.

Bronson je pogledao preko ka kapiji na koju se naslonio kockar. Najednom mu je sinulo! Vajat Erp i Dok Holijed! Pa prekjuče je saznao

da su ova dvojica bila u Tifaniju gde su tražili Klej Alisona.

Kad je izveštaj bio sačinjen maršal je napustio kancelariju.

Dok Holidej mu je pošao u susret na verandu.

— Preko se nalazi jedna štala za iznajmljivanje konja. Pogledao sam konje. Svi su isti. Nijedan ne vredi više od pedeset dolara.

— Nema neka druga štala u gradu?

Kockar je slegao ramenima.

— Na zapadnom kraju grada navodno stanuje jedan čovek koji iznajmljuje kola. Kažu da on ima bolje konje, ali to je jedan Grk koji ima visoke cene.

Pošli su do njega. Zvao se Gardelopus, bio je to mršav čovek, crnih očiju i sede kose na slepoočnicama. Bio je elegantno obučen a kratki prsti bili su mu okićeni prstenjem.

Vajat je našao jednog sivca koji mu je odgovarao. Ali čovek je za njega tražio šezdeset dolara.

— Konj u najboljem slučaju vredi trideset dolara — rekao je maršal mirno.

— Možda vama, mister, ali meni ne — odgovorio je trgovac smeškajući se.

Dok Holidej je izvadio pedeset dolara iz džepa.

Trgovac je brzo uzeo pare.

Kockar je pak brzo stavio jedno sedlo pa ga je stavio na konja.

Trgovac je to posmatrao stisnutih zuba.

— I na taj način se mogu praviti poslovi rekao je ljutito.

— I tako ste dosta zaradili — odgovorio je kockar hladnokrvno. — Prihvatio je konja za uzde pa ga je poveo iz štale. — Tako sada nam je potreban još jedan.

Našli su ga kod žitarskog trgovca, koji je stanovao u glavnoj ulici i hteo je da napusti posao zato što je bio bolestan. Njegov riđan bio je sličan sivcu. Maršal ga je dobio za trideset dolara.

Trgovac je za sedlo tražio još dva-deset dolara. Maršal je odmahnuo glavom.

— Ne, to sedlo vredi najviše deset dolara, mister.

Ali stari to nije hteo prihvatiti.

— Onda će jahati na svom starom sedlu — rekao je Holidej. — Sada vam nudim još samo osam dolara.

— To ne dolazi u obzir! — procedio je stari.

— Kako hoćete, mister. Ako više nemate konje onda nemate mogućnosti ni da prodate sedlo.

Ova logična rečenica je upalila kod starog.

— Ol rajt! — devet!

— Ni govora, — rekao je Holidej, sedam i svakim daljim minutom damo dolar manje.

— Odakle to dolazite ljudi? Vi ste baš prepredeni momci. U redu, dakle osam.

— Šest. — Holidej je izvukao šest dolara iz džepa pa ih stavi na drvenu ogradu.

Stari ih je besno uzeo pa ih strpa u džep, a onda se odmah okrene.

Maršal uze sedlo, pa ga iznese na polje i stavi riđanu na leđa.

Zatim su pošli dalje. Kad su prolazili pored šerifove kancelarije Bronson im je okrenuo leđa kad je primetio da nailaze.

Prvo poznanstvo sa maršalom pokazalo mu je da sa tim čovekom ne može razgovarati na način na koji je on bio navikao.

Na izlazu iz grada maršal je pitao

nekoliko ljudi da li su videli neke jahače koji su sa sobom vodili šest ili sedam slobodnih konja. Ali niko nije video takvu grupu jahača.

Prijatelji su se raspitivili i za Klej Alisona. U salunu je Dok saznao da je prošao ovuda pre četiri dana.

Pred zadnjom kućom u gradiću ljuljuškao se jedan stari debeli momak. Vajat je zaustavio konja pored njega pa se je raspitivao za bandite.

Stari je protrljao bradu.

— Ne ovuda nisu prolazili. Koliko kažete da ih je bilo?

— Teško se to može reći, tri ili četiri, a možda i više. Ali sigurno je da su vodili sa sobom dva slobodna konja.

— Ne, nisam ništa video.

— Znači onda nisu dolazili u grad, — rekao je čovek iz Misurija svom prijatelju. Mora da su jahali kroz savanu. Plato je ovde ravan, ako su išli poštanskom cestom morali bi se i tamo videti tragovi.

Ali na tragove ubica nisu naišli.

Kad se smračilo nisu daleko odmakli od grada. Konji su bili spori i očigledno nisu navikli na daleka i brza putovanja. Dva jahača su morala rano sjahati da bi pustili konje da se odmore.

*
*
*

Pet desperadosa su opet zastala na vrhu brežuljka gledajući dole prema izumrlom ranču.

Prošlo je četiri sata pre nego što je jedan od njih progovorio. Bio je to opet Raš, koji je promuklo promrmljao kroz zube:

— Dole izgleda prilično bezživotno.

— To, može i da vara odgovorio je Maligan.

Opet je neko vreme vladala tišina. Onda je Maligan rekao slomljenim glasom: — Hajdemo dalje.

Advokat je klimnuo glavom.

— Ne to je suviše opasno. Ta dva čoveka sigurno znaju dobro da rukuju svojim pucaljkama. Pre nego što bismo i stigli do dvorišta već bi ležali u pesku pored naših konja. Ne, ne tako nećemo ništa uraditi. Moramo se razdvojiti. Dvojica mogu naći sa juga, dvojica će napraviti veliki polukrug i to Karsterovi koji će odmah poći, a zadnji čovek će jahati ovde niz padinu.

Tako su i učinili.

Dvojica Karsterovi su zastali iza jednog grma čekajući dok su se ostali pojavili. Raš i Higbi su nailazili sa juga, pa su zastali zaklonjeni iza šupe. Sam Maligan je stražario na vrhu brežuljka, njega se moglo videti još odozdo.

Lice mu je bilo orošeno znojem.

— Oni čekaju na mene, — šaputao je.

Zatim je pošao.

To je za ostale bio znak. Divlje pucajući i vičući sjurili su se ka dvorištu. Ali kod bunara su zbunjeno zastali.

S neprijatnim osećajem gledali su oko sebe.

Higbi je odveo svog konja do šupe pa naglo otvori vrata i pogleda ka praznim starim kolima.

I Maligan koji je pošao za njim video je da su leševi ubijenog para nestali sa ranča.

Krivotoci kauboj Džems Karster je tri minuta kasnije našao grobove na drugoj strani šupe.

Kuća je bila prazna.

Pet zločinaca nemo je stalaja na verandi buljeći ispred sebe.

— Šta je sad? — pitao je Raš na kraju.

— Zaveži gubicu — prasnuo je Maligan — inače će ti razbiti zube. Vidiš valjda da razmišljamo.

— Ti razmišljaš? — podrugljivo reče nekadašnji lovac na mustange. Ali se za svaku sigurnost ipak izmakao sa dohvata ruke takođe nekadašnjeg mesara.

Advokat je stajao pored potpornog stuba verande grickajući donju usnu.

Dva stranca mora da su ka gradu pošla drugim putem. Pomisao da su pošli ka jugu ili istoku činila mu se neverovatnom pošto se u tom pravcu čak na stotinu milja nije nalazila nijedna brvnara.

— Moramo za Silverston — rekao je napuštajući verandu.

Maligan je ćutke pošao za njim.

Stariji Karster koji je stajao pored svog konja doviknuo je Maliganu:

— Hej ne misliš to valjda ozbiljno, da odjašemo u grad? Ona dvojica su već davno kod šerifa i svako u onoj mišjoj rupi zna što se ovde dogodilo.

— Moramo ih naći — odlučio je advokat pa surovo potera svog konja.

Bio je već mrak kad su stigli u grad. Naravno da se nisu usudili da prođu glavnom ulicom, nego su jahali poprečnim uličicama. Kad su stigli do severnog izlaza iz grada Higbi je odlučio da uđe u jednu malu krčmu, da bi se tamo raspitao za dvojicu ljudi.

Samo što je stupio na verandu prihvatio je neobrijanog starijeg čoveka koji je spavao u jednoj naslonjači.

Higbi je zastao, pa se okrene ka spavaču i dodirne ga prstom. Stari se trgao i skočio iz naslonjače.

— Šta je, mister?

— Tražim neke prijatelje. Možda ste ih videli. Njih dvojicu.

— Dva čoveka? Ne znam, a kako izgledaju? Ovde celog dana neki ljudi prolaze, dolaze i odlaze.

— To je jasno. Ali mislim da ste moje prijatelje morali videti. Obojica su krupni momci, veoma visoki. Jedan je jako širokih ramena i ima crnu kosu, na sebi ima tamnu jaknu i svetlu košulju... Više nije mogao dati podataka o maršalu, jer ga je video samo u mraku.

— Hm, — rekao je stari, — mislim da bi nekoliko novčica uspelo da osveži moje pamćenje.

Advokatov izraz je najednom postao preteći.

— Uveren sam čoveče da bi nekoliko šamara imalo isti efekat.

Stari se nakašljao i preplašeno pođe ka zidu.

— Čekajte, jutros su bila ovde dva čoveka. Jedan od njih se raspitivao za vas.

— Da, za ljude koji imaju slobodne konje sa sobom.

— Odakle znaš da sa sobom imamo slobodne konje? — reče Higbi zapanjeno.

— Malo pre sam slučajno video kada ste se odvojili od dvojice drugih jahača, koji su pošli prema poštanskoj cesti sa slobodnim konjima. Maligan i advokat su brzo izmenjali poglede.

— Čoveče, stari, ti možda fantaziraš. One ljude smo jedva pre pet minuta upoznali i njih smo takođe samo pitali za naše prijatelje. Tako, a sad nastavi da spavaš.

Desperadosi su napustili grad. Na jednom im se žurilo.

Tek kad su se udaljili dve milje od grada, Higbi je zaustavio svog konja. Od putovanja koje je tog dana imao za sobom strašno ga je bolela glava a osećao je i neko probadanje u grudima.

Maligana je još uvek nešto stezalo u grlu, osećaj koji ga je držao čitavog dana.

— Možda su već prilično odmakli.

Advokat je odmahnuo glavom. — Nemoguće. Oni su u Silverstonu kupili konje, koji će ih nositi ali ne brzo. Sigurno nisu našli neke izdržljive životinje.

— Onda mora da su zastali negde u ovim dolinama.

— Sigurno da je tako.

Pošto je noć bila mračna nisu stigli daleko. Oko deset časova je advokat sjahao i uprkos svoje izdržljivosti nije više mogao dalje. Gde je sjahao tamo se i spustio na zemlju.

Noć koju su banditi provemli za njih je bila strašna. Skinuli su sedla i seli na njih a pošto je zahladnilo uvili su se u ćebad.

Kad je jedan od Karsterovih hteo da pripali cigaretu Higbi je viknuo na njega.

— Šta misliš? — plamen od šibice se u ovom mraku vidi na milje daleko.

— Pa mogu je zapaliti pod ćebetom a žar od cigarete se ne može videti daleko.

— Ne brbljaj — besneo je Maligan, i time je stvar bila okončana.

Za dvojicu kauboja nije moglo biti ništa gore nego što su se morali lišiti svojih uobičajenih cigareta. Raš i advokat su bili takođe strasni pušači. Maligan je dnevno popušio i do četrdeset cigareta.

Užarenih očiju su buljili u mrak.

S vremena na vreme bi po koji od njih zadremao i nagnuo se napred, ali bi se opet brzo razbudio i nastavio da zuri u mrak.

Kad se na istoku pojavilo prvo silovilo koje je najavilo jutro, Maligan se podigao. I dvojica kauboja i Raš sus se takođe uspravili protežući svoje obamrle udove.

Zapanjeno su gledali u advokatovo prazno sedlo.

Maligan je pošao nekoliko koraka prema cesti pa ga je primetio oslo njenog na jedno drvo. Pošao je lagano prema njemu.

— Jesi li šta primetio?

— Da.

Osmotri malo zemlju.

Maligan je buljio na cestu.

— Misliš li da sam Indijanac?

— Ko to tvrdi? Ali videćeš valjda trag dva konja!

Maligan je buljio u kamenito tlo, koje je tu i tamo bilo prekriveno peskom i kržljivom travom. Mogli su se jasno razaznati tragovi dva konja.

— Misliš da su to oni?

— Da siguran sam u to.

— Kad su projahali ovde?

— To ne bih mogao reći. Ali naš lovac na mustange bi to morao znati. Dovoljno je dugo tražio konjske tragove.

Kad su prišla dvojica Karsterovih i Raš, Maligan je pokazao na zemlju.

— Hej Raš koliko vremena je prošlo od kad su ona dvojica projahala ovuda?

Lovac na mustange se namrštio.

— Nije to tako jednostavno pogoditi. Na svaki način prošlo je nekoliko sati.

Ljudi su odmah uzjahali konje i odjurili. Konje koje su ukrali na ranču vodila su dva kauboja. Povre-

meno bi se dogodilo da bi dva Karstera zaostala, kad bi imali nekih teškoća sa konjima.

Ali tri jahača na čelu se nisu na to obazirala. Jurili su ka severu poštanskim putem pošto su na svaki način hteli stići dvojicu stranaca.

Advokatu nije ništa pomoglo što sedi na odličnom konju. Već kroz tri sata jahanja osećao se veoma umorno a mučila ga je i strašna glavobolja. Najradije bi sjahao, ali je morao ići dalje.

Oko jedan sat je Maligan zaustavio svoga konja.

— Moramo se odmoriti.

Još uvek su pred sobom videli prilično sveže tragove svojih neprijatelja.

Higbi je kliznuo sa sedla pa je seo na jedan veliki kamen. Sumorno je posmatrao cestu, koja je ovde išla pravo ka severu.

— Ako i dalje idu tim pravcem onda idu ka Unkompagru — mrm-ljao je Maligan.

— Izgleda tako. Samo ne shvatam kako ih još uvek nismo videli.

— Ta dvojica oštro jaše reče Raš koji im je prišao.

*
* *

Banditi su zapravo nameravali samo da se odmore jedan sat, ali kako su bili prilično izmoreni jahanjem to vreme su udvostručili. Nešto su pojeli, a zatim su opet uzjahali.

Prošlo je već podne.

Po podne je teren oko njih postao jako brežuljkast, i postajao je sve višlji da bi na kraju stari poštanski put pošao ka brdima.

Stigli su do Ukompagra.

Bilo je već kasno po podne kad je Maligan najednom zaustavio svog konja.

Higbi koji je jahao odmah iza nje ga takođe je zastao i stavio ruku pred oči.

— Do đavola! — rekao je kad je u daljini ugledao dve sićušne tačke koje su nestale na jednoj okuki u dolini.

— To su oni! — rekao je Raš, koji je stigao iza advokata.

Neznajući šta bi, banditi su stajali na mestu.

Maligan je pogledao prema advokatu, od koga je očekivao neki plan. Ali Bakster Higbi u ovom trenutku nije još ništa smislio.

Najradije bi na ukradenom brzom konju pojurio napred i pucajući iz puške sa sigurnog odstojanja likvidirao dvojicu stranaca. Ljudi koji su na ovako slabim konjima odmicali verovatno su bili i dobri strelci.

No tom poslu treba prići drugačije, tako da se ne izlažu riziku.

— Moramo sačekati mrak — rekao je advokat.

Raš prasnu.

— Ne misliš valjda ozbiljno Higbi. Ako sačekamo mrak ni mi nećemo videti ništa kao ni ona dvojica.

— Naravno moraćemo pre toga ispitati gde će se ulogoriti.

— I onda ćemo se prišunjati njihovom mestu logorovanja — nastavio je Maligan.

Svima se činilo da je to dobar plan.

Da li bi advokat Bakster Higbi ostao pri tom planu da je znao koga je sledio i čijem logoru namerava da se prišunja.

Trag su sledili iz daljine, jer su morali računati sa tim da ona dvojica

ca možda imaju dvogled. Konačno u gradu kao što je Silverston to je moglo da se kupi.

Tek kad je počeo da se spušta mrak banditi su požurili. Držali su još odstojanje od jedne ipo milje.

Noć se počela spuštati na doline. Banditi su se sve više približavali svojim „beguncima”.

Već čitav sat nisu pred sobom videli dvojicu jahača. Pred njima se prostirala dolina a konture planinskih vrhova ocrtavale su se na noćnom nebu.

Sad je advokat zaustavio svog konja — i šapnuo je ostalima.

— To sad više nije posao za mene, već za one koji se u tim prilikama bolje snalaze. Pre svega za dvojicu kauboja i Raša.

Lovac na mustange opet pokaza zube:

— Naravno kad stvari postaju neprijatne onda se drugi šalju napred!

Advokat je iznenada potegao revolver.

Raš se uplašio pa se naceri:

— Nišam baš tako mislio, Higbi. U redu! Makni tu stvar, idem. Hajdemo Henk, Džimi!

Jahali su napred a Maligan je pošao za njima.

Na kraju kolone je bio Higbi. Bio je uveren da ni ostali nisu bili spret-niji da noću pronađu logor dvojice ljudi koje su sledili. Ali bio je dovoljno promućuran zato da druge šalje da za njega vade kestenje iz vatre. Ako bi se bilo šta dogodilo, bar neće biti napred.

Posle pola milje Raš je sjahao.

Stotine puta se noću prikradao mustanzima i verovao je da će ume-ti da se prišunja i logoru one dvojice.

Isto su mislili i Karsterovi, koji su pošli sasvim iza njega.

Maligan je zastao sa ukradenim konjima dok nije naišao advokat.

— Šta je? — pitao je Higbi.

— Ne misliš valjda da ćemo ove rage vući sa nama?

— Možemo ih ostaviti ovde. Kada onu dvojicu budemo likvidirali vратиćemo se po konje.

Maligan se već ponadao da će ostati sa konjima. Ali sad je to advokat odredio drukčije. Sputali su konjima noge i tako su ih ostavili. Svoje jahače konje su povelili sa sobom.

Kad su prošli pola milje Raš je iznepada zastao.

— Video sam bljesak vatre, sad znam gde se nalazi logor. Udaljen je odavde najviše tričetvrt milje, preko na desnoj strani doline. Moramo naše konje ostaviti ovde, da bismo se mogli nečujno kretati napred.

Ni kod svojih konja nisu ostavili stražara. Nečujno su pošli napred a posle četvrt milje su se šunjali samo na vrhovima prstiju.

Raš je išao napred a advokat na kraju kolone.

Maligan je opet bio obliven znojem. Ukočeno je buljio u siluetu Džim Karstera koji je išao pred njim.

Raš je najednom zastao.

Henk Karster je naleteo na njega a Džim na svog brata.

Maligan je odmah zastao i okrenuo se. Na svoje veliko iznenađenje nigde nije video advokata.

— Prokletstvo, projuri mu kroz glavu, ta lopuža se zavukla na sigurno mesto! Šta ako se Higbi vrati pa odjuri sa konjima, a povede i ukradene konje? Ala bi to bio potez a koji bi taj šugavi pas i bio u stanju da napravi.

Toga se trenutka Maliganu učinilo da sa strane čuje neki šum. Spustio se na zemlju i gledao je prema nebu pa primeti siluetu advokata.

Higbi se odvojio od njih pa se popeo na uzvišenu gromadu sa koje je imao bolji pregled od ostalih.

Kad se vratio ostalima šapnuo je: — Video sam ih.

— Koliko su daleko? — pitao je Maligan glasom koji je jasno odavao njegovo uzbuđenje.

— Teško se može proceniti, — šaputao je advokat. — Hajdemo, opkoljećem logor pa ćemo ih pobiti.

Maligan potvrdno klimne glavom.

— Ol rajt, samo nas moraš voditi.

Higbi je zaboravio da je da se što je moguće više drži u pozadini. Neko vreme je uspravno išao pred ostalima, no onda se iznenada sagnuo pri čemu je levom rukom pokazao u mrak, gde se uz sam put videla stena i činilo se da je tamo stajao jedan konj.

— Jel to zaista konj? — pitao je Maligan. — Mora da je to prilično velika životinja.

Advokat je izvadio durbin pa pokušao da ga upravi na tu tačku, ali mu to nije ništa pomoglo da bolje vidi kroz mrak.

— Na svaki način leže tamo ispred toga. Njihova tela se mogu jasno videti. Ja sam ih video malo pre.

Ljudi su se dalje šunjali napred. Kad su došli na pedesetak jardi od tog mesta šćućurili su se na zemlju.

Maligan je šaputao:

Raš i Džim desno, ja ću poći pravo a Higbi i Henk se moraju šunjati napred. Tako nam neće pobeći.

Mislio je da je pronašao izlaz kako bi se sam izvukao od novih krvoprolića, jer ako su ostali pošli nap-

red pored njega neće biti nikog ko bi ga mogao posmatrati.

Ali advokat mu je pokvario račune.

— Moramo se mnogo više briližiti, poći ćemo napred u polukrugu.

Maliganu nije preostalo ništa drugo nego da sa ostalima pođe napred.

Šunjali su se i puzali do na dvadeset jardi od onog mesta.

Onda su na peskovitama tlu ispred same stene videli dva tela.

Mesto na kome su videli konja nalazilo se na drugoj strani isturene stene.

Polukrug koji su napravili banditi imao je sada još prečnik od najviše sedamnaest ili osamnaest jardi.

Maligan je osećao kako mu puls kuca u grlu, i slepoočnicama. Tad primeti da se advokat uspravio.

Maligan se takođe uspravio, izvukao revolver i nategnuo oroz.

Bandit je zbog prevlasti mislio da prvi pucanj ne sme prepustiti Higbi-ju.

*
* *

Prijatelji iz Dodža su za sobom imali dugo i naporno putovanje. Napravili su samo jedan kratak odmor da bi nešto pojeli pa su nastavili put.

No konji koje su kupili nisu bili naviknuti na tako duga putovanja, pa su se sve sporije kretali.

Oko pola devet su se opet zaustavili na kratak odmor, onda su još nameravali da na svaki način putuju cele noći.

Dolina se sve više širila pred njima. Kad je mrak svojim somotskim plaštom prekrrio dolinu, prolazili su

pored mesta za koje su sat ipo kasnije banditi smatrali da je njihov logor.

Bilo je to jako naporno jahanje, pošto se dolina istina širila, ali je postala sve više stenevita i neprohodna.

Oko ponoći čovek iz Misurija nije više bio siguran da li se još nalaze na pravom putu, ali je dalje držao pravac ka severu dok ga jedna stena nije prisilila da skrene ka severozapadu.

Konačno se iza brda pojavilo slabo svetlo koje je najavljivalo novi dan.

Tek tada su njih dvojica primetila kako su zašli duboko u planine. Desno i levo od njih uzdizale su se stene, a dolina se sve više sužavala dok na kraju nije prešla u klanac.

Maršal je napeto čekao da dnevna svetlost osvetli teren toliko da bi mogli dobro da razgledaju tlo.

Jahali su sve sporije pa su na kraju sjahali. No čovek iz Misurija je uzaludno po ono malo peska i trave tražio neki trag.

— Ovde već danima nije prošao ni jedan čovek, — rekao je suvo.

Džordžijanac je pogledao napred pokazujući u daljinu ka jednoj svetloj mrlji.

— Da to već nije savana?

— Lako je moguće — odgovorio je Vajat.

Kad su stigli do kraja doline, pred njima se pružalo kao ogledalo ravna visoravan. Bila je to Mesa Sapinera.

Tamo gde se uz jezero Fork pružala poštanska cesta, koja je vodila od Ganisona za Notrozu, nalazio se Sapinero. Na visini od preko devetsto stopa gradić je bio smešten na rubu ogromne visoravni koja je na istoku

i zapadu bila oivičena planinskim masivom Elk.

Bilo je nešto pre jedanaest sati pre podne, kad su Vajat Erp i Dok Holidej prelazili preko mosta koji je preko rukavca jezera Fork vodio u glavnu ulicu Sapinera.

Kockar je još od jutros posmatrao svog saputnika, i sad je jasno video kako je maršal umorno sedeo u sedlu. Holidej još nikad nije na svom prijatelju tako rano primetio umor.

Holidej je odlučio da bolje pripazi na njega. Još nikad nije doživeo da je Vajat bio istinski bolestan. Zato je utoliko više bio iznenađen i pažljiv.

Vajat je sjahao pred velikom kameinom građevinom, na čijoj prednjoj strani je visio natpis na kome je pisalo ŠERIF. Dobacio je Džordžijancu uzde pa pođe ka verandi.

Vrata kancelarije bila su zaključana. Vajat se okrenuo prema Džordžijancu, pa nemoćno sleže ramenima.

Zatim se ramenom oslonio o dovratnik i za trenutak ostade tako da stoji.

Holidej je video kako je Vajat prešao rukom preko čela.

Da, imali su za sobom te noći neprijatno putovanje, kroz ono bespuće. To se jasno videlo na njemu.

Tog trenutka je, iz susednog dvorišta, došla jedna stara izborana žena, kojoj je seda kosa u pramenovima padala na lice. U ruci je držala pola kofe sa vodom pa je znatiželjno pogledala maršala.

— Kuda ste pošli?

— Tražim šerifa.

— Mister Kordesa? Šta hoćete od njega?

— Moram da razgovaram sa njim.

— Jeli pozadi u kući?

— Da, ali tamo ne možete! — viknula je stara žena za njim.

No maršal je već nestao u dvorištu.

Holidej je pošao za njim vodeći konje.

Vajat je ugledao jedna pritvorena vrata, pa pokuca na njih i malo ih otvori.

U niskoj, maloj prostoriji, ležao je na krevetu jedan čovek. Vajat zamalo nije ustuknuo, jer ga je zapahnuo zagušljiv vazduh. Začudoeno je pogledao čoveka koji je ležao napola zatvorenih očiju.

Vajat je skinuo šešir, pa reče:

— Oprostite što vam smetam, mister, niste li možda šerif?

Čovek se naglo uspravio na laktu. Njegovo lice je imalo nezdravu, kao sumpor žutu boju.

— Da, ja sam šerif, šta hoćete?

— Zovem se Erp. Mogu li za trenutak da razgovaram sa vama?

— Ne dolazi u obzir! Momentalno se ne osećam dobro. Možda ću sutra opet biti u službi.

— Žao mi je šerife, ali žuri mi se.

— Ne, ne, dođite sutra opet. Mister... sutra ću opet biti tu.

— Nećete ni sutra biti na službi

— čuo se glas Dok Holideja koji je stajao na vratima i gledao prema šerifu.

— Šta vi znate, ostavite me na miru.

Džo Kordet je opet klonuo na ležaj i zagledao se u plafon.

Vajat je na njegovom čelu primetio graške znoja.

— Možda bi Dok trebao malo da vas pregleda, šerife?

— Ne, ostavite me na miru! — vikao je Kordez koji se opet uspravio na lakat — ne treba mi lešinar. Svi ti mešači otrova mi nisu potreb-

ni, oni su mog brata i nećaka oterali pod zemlju sa njihovim prokletim pilulama.

— Hoćete da kažete — dobaci Holidej — da kod vas još nije bio lekar?

— Da, baš to. A sad me ostavite na miru. Sutra ujutru možete razgovarati sa mnom.

Maršal je pristupio bliže šerifovom ležaju pa reče:

— Žao mi je šerife, imam samo jedno pitanje. Radi se...

Bolesnik se naglo uspravio. Znoj mu se u potocima slivao kroz razbarušenu kosu. Tako se je naglo uspravio da je sleteo sa uskog ležaja.

Erp se sagnuo da mu pomogne da ustane.

— Vajat — rekao je Džordžijanac kod vrata pa priđe bliže i makne maršala na stranu i on pomogne bolesniku da se uspravi. Dok ga je stavio nazad u krevet, rekao je ravnim glasom:

— Vi ste bolesni šerife i morate pozvati lekara.

— I ne mislim na to. Da nisam zdrav to i sam znam. Ali sutra ću opet biti na poslu.

— Nećete vi na poslu biti ni sutra, ako ne pozovete lekara. Ovu prostoriju ćete napustiti samo kad vas budu nosili na groblje.

Šerif je ležao i razrogačenih očiju gledao u Džordžijanca.

— Šta hoćete od mene? — rekao je hladno. — Pustite me na miru! Nije mi ništa ozbiljno.

— Poslaćemo vam lekara, — rekao je Holidej, dok je gurnuo maršala pa mu mahne glavom pokazujući mu da napusti sobu.

Kad su bili na dvorištu Džordžijanac je kod bunara oprao ruke. Kad se okrenuo zaprepastio se kad je vi-

deo kako je maršalovo lice bilo ble-
do, a čelo orošeno znojem.

— Šta mu je? — pitao je Vajat pro-
muklim glasom?

Holidej se uspravio pa izvuče ma-
ramicu i obriše ruke a onda je baci
u kantu za đubre.

— On ima tifus, — rekao je idući
kapiji.

— Tifus? Do đavola, zar mu se to
nebi trebalo reći?

— Ne, bolje ne.

— Zašto, da nije izgubljen?

— To se teško može reći. Ali na
svaki način je sa njim veoma loše.
Mora da već dosta dugo leži i sigur-
no je propustio već i zadnji trenutak
kada je mogao uzeti neki lek protiv
te zaraze.

Vajat je nekoliko puta zapljusnuo
lice vodom pa, duboko udahne sveži
vazduh.

Kad su bili napolju kod konja, po-
digao je nogu u užeŋgiju, ali je opet
spustio nogu pa rukavom obriše čelo.

— Ovde je vruće, — rekao je.

Holidej je pogledao u vedro nebo,
sa koga je sijalo sunce, no na toj vi-
sini je ipak bilo sveže.

Vajat je pogledao ka zaključanim
vratima kancelarije šerifa.

— Mora da ovde postoji i neki po-
moćnik šerifa.

— Verovatno. Naći ćemo ga, — od-
govorio je Džordžijanac. — No naj-
pre ćemo potražiti smeštaj.

Maršal se nije protivio pa je i to
za Džordžijanca bio znak da je Vajat
istinski bio bolestan, jer nikad ra-
nije on ne bi u prepodnevničim časovi-
ma tražio prenoćište. To je znači-
lo da će tog dana ostati u gradu.

Da ne bi svom drugu pokazao svo-
ju zabrinutost, Dok je uzeo uzde
Vajtovog konja pa ga povede preko
ulice ka dvospratnoj kamenoj kući,

na čijoj fasadi je velikim zlatnim
slovima pisalo: „HOTEL BRISTOL”.

Dok pozva rukom jednog čoveka
sa zelenom kecljom, na kojoj je ta-
kođe pisalo: „Hotel Bristol”, pa mu
predade konje.

Čovek ispruži ruku.

Holidej je zgrabio i tako snažno
stisnuo da se sluga trgao.

— I to je bakšiš — promrmaljao je
i ode sa konjima.

Prijatelji iz Dodža su pošli ka ula-
zu, čija su se vrata tog trenutka ra-
stvorila. Kroz njih je izleteo jedan
ogroman čovek u sivom odelu i Mel-
ba-šeširu. Kosa mu je bila tamna
i protkana sedim vlasima. Mogao je
biti oko pedeset godina, i imao je
vetrom opaljeno lice, prošarano du-
bokim borama.

Njih dvojica su zapanjeno zastali
gledajući u njega. Dobro su pozna-
vali čoveka koji je bio pred njima,
iako je od zadnjeg susreta sa njim
prošlo mnogo vremena.

Bio je to bogati odgajivač stoke
Frederik Astor iz Garfilda koji im je
pre dve godine zadao mnogo muke.

Astor je takođe zastao. Oba palca
je bio zabio u izreze svog prsluka bo-
je limuna. A u uglu usta držao je
cigaru. Njegovo zaprepašćenje bilo je
još veće od onog kod dvojice — Dok
Holideja i Vajat Erpa.

— Do đavola — mrmaljao je — pa
to je nemoguće!

Tad su prijatelji prošli pored nje-
ga i ušli u kuću.

Portirska loža se nalazila na kraju
hotela. Tu je vladala elegancija koja
se samo mogla nalaziti u najvećim
gradovima Kolorada. Zidovi su bili
prekriveni tapetima od somota, a
stubovi su se presijavali kao da su
od ogledala. Veliki čilimi u holu kao

i lauftepisi preko stepenica koje su vodile na sprat bili su tamnoplavi.

Iza recepcije je stajala devojka osamnaestih godina. Nosila je velike naočare sa zlatnim okvirima i posmatrala dvojicu muškaraca.

Dok Holidej je kratko pozdravio pa pokaza glavom preko ramena i upita: Stanuje li još ovde gospodin Astor?

— Ne, odgovorila je devojka, upravo je oputovao.

— Sreća — rekao je kockar. Zatim upita: — Možemo li dobiti dve sobe?

Devojka je posmatrala i posle tolikih napora elegantnu kockarevu pojavu pa onda odmeri maršala.

— Daću vam sobe devet i deset.

— Koliko stoje?

— Jedan dolar po sobi za jednu noć.

— Prilično skupo, — rekao je Džordžijanac, — ali neka bude za danas.

Vajat ga je začuđeno posmatrao jer je znao da Holidej inače nije bio saglasan sa preteranim cenama prenoćišta. Dolar na noć pa to je bila cena kao i u Santa Feu.

Da se ne oseća loše, — pomislio je maršal i ne sluteći da se kockar upravo zbog njegovog zdravstvenog stanja tako brzo odlučio za ovaj hotel.

Devojka im je pružila ključeve. Zatim je pogledala u Holidejevu lekarsku torbu pa reče:

— Vi ste lekar?

Holidej je pogleda pa odmahnu glavom.

— Ne, — pa onda pokaza na tašnu i reče da je nasledio od oca. Lepa stvar, zar ne?

Devojka je klimnula glavom pa gurne ispred njih knjigu gostiju.

— Sa tim se valjda nećete tako žuriti, — reče kockar. Imamo za sobom dugo putovanje pa bismo se što pre odmarali. Možete li nam gore poslati nešto za jelo?

— Naravno ser, — odgovorila je devojka.

— Dva steka, ali poveća i malu flašu brendija sa dve čaše.

— U redu, ser.

Tad kockar izvadi iz džepa pola dolara pa diskretno ostavi novac na pult recepcije pre nego što je pošao ka stepenicama.

Vajat je pošao za njim. Kad su bili gore rekao je:

— Malo je preskupo Dok.

— Da jeste ali nekad čoveku baš zatreba ono što je skupo. Holidej je otvorio vrata sobe broj devet, pa upita:

— Dakle, kako izgleda? Pretpostavljam da ćete se oprati i nekoliko časova odspavati.

Vajat klimne glavom. Kad je ušao u sobu zadivljeno je pogledao u tapete na kojima su se nalazili cvetni motivi.

Pošto je Holidej za njim zatvorio vrata, Vajat se spusti na krevet pa osloni glavu na ruku. Do đavola, bio je gotov.

Jahanje na onom konju mora da ga je zamorilo. Konj je imao tako neelastičan hod.

Vajat je zatim ponovo ustao i pošao ka prozoru, pa ga otvori i duboko udahne vazduh u pluća.

Do đavola sedeo je on i na gorim konjima, pa je na njima danima jahao po nepristupačnom terenu, ali nije bio iscrpljen tako kao danas.

Tada je u veliki porcelanski lavor nasuo vode iz plavog bokala pa je skinuo košulju i oprao se.

Voda mu se učinila mlaka i nije ga mnogo osvežila.

Kad je Džordžijanac četvrt časa kasnije ušao u sobu, ležao je kao onesvešćen. Ali se odmah podigao kad ga je čuo da kuca.

— Uđite samo.

Kockar je ušao. I on se oprao i obrijao. U jednoj ruci je držao flašu a u drugoj dve čaše. Seo je na rub kreveta pa u obe čaše sipao brendija i jednu pruži maršalu.

Vajat je gledao u zlatnosmeđu tekućinu pa reče:

— Šta to ima da znači?

— Brendi je lek maršale.

— Da, da, znam, ali šta mi je?

— Ništa naročito!

— Osetio sam. Nisam se valjda zarazio preko kod šerifa?

— Ne, naravno da ne, to ne ide tako brzo.

— Ali mora da je to, — rekao je maršal sedajući na krevet. — Najmanje nekoliko minuta se osećam vrlo tromo i umorno. To mi je do sad bilo nepoznato. A i đavolski je što se čovek može tako brzo zaraziti.

— Niste se vi zarazili.

— Nemojte me ubeđivati u nešto u što i sami ne verujete, Dok, zašto ste onda hteli da popijem ovaj alkohol.

— Rekao sam vam već: — To je lek i u izvesnom smislu preventivno sredstvo.

— Preventivno. — protiv tifusa?

— Verujte mi već jednom ne rađa se o tifusu. Već nekoliko dana niste sasvim u redu. Ja sam to već

prekjuče primetio. Možda ste dole u La Punti nešto pojeli ili popili što nije bilo u redu.

Vajat je apatično slegnuo ramenima.

— Možda je to bilo u zatvoru šerifa Šanona gde me je strpao dragi Klej. Možda je neko stavio u hranu nekoliko unči otrova za pacove.

— Pijte Vajat.

Vajat je otpio gutljaj brendija pa se stresao.

— Brrr, što ima odvratan ukus. Da li se vi sa tim okrepljujete?

— Ne, obično je drugačije a ovde na žalost brendi nije naročito dobar. Samo vaš je zato ima tako gorak ukus što sam nešto stavio unutra. Samo jedan prašak koji čisti krv.

— Dakle još i to.

Maršal se podigao pa naspe vode u čašu da ispere usta.

— Na vašem mestu ne bih to činio, — opominjao ga je Džordžijanac, — jer u gradu u kome ima tifusa voda je najveća opasnost.

Vajat je zakopčao dugme od košulje pa je pred ogledalom pažljivo zavezao mašnu oko vrata.

— Izlazite? — pitao je Holidej.

— Moram da potražim pomoćnika šerifa. Moram razgovarati sa njim.

— Šta čovek sve ne mora da učini! Mora da spava. Mora da se odmara. Mora ostati zdrav...

— Ali Dok, moram se raspitati za Klej Alisona.

— Kako bi bilo kada biste meni poverili tu misiju?

— Naravno, ali...

— Šta ali? — Holidej se uspravio

pa stavi čašu na noćni orman i bez reči napusti prostoriju.

Vajat je video da Dok nije popio ni gutljaj. Tako šta do sada nije doživio pored kockara.

Holidej je napustio kuću pa pređe do berbernice, da se podšiša.

Četvrt časa kasnije pojavio se gore u maršalovoj sobi.

Vajat koji je sedeo na rubu kreveta upitno ga pogleda.

— Jeste li nešto saznali?

Holidej je prišao prozoru pa pogleda dole na ulicu.

— Da, on je bio ovde.

— Klej?

— Da.

— Kada?

Holidej je neko vreme ćutao a zatim reče:

— Juče.

Vajat je odmah ustao i pošao ka prozoru. Juče? To znači da smo smanjili rastojanje.

— Ali to je neshvatljivo. Sa tako slabim konjima da smo ga skoro stigli.

— Mora da se negde zadržao. Drugačije nije moguće.

— S kim ste razgovarali?

— Preko sa berberinom, dok me je šišao.

— Da se nije prevario?

— Nemoguće. On ga tačno zna. Mat i Rik su takođe bili kod njega da se bričaju.

— Jeli primetio kuda je Klej otišao?

— On je odjahao ka severu.

Vajat dohvati svoj prsluk pa ga obuče.

— Nećete valjda sada jahati dalje? — pitao je Holidej gotovo zapanjeno.

— Svakako — rekao je maršal.

— Žao mi je — odgovorio je Džordžijanac — onda ćete morati sami jašiti.

— Zašto, — prekide ga Vajat?

— Nisam sasvim dobro, znate da sam dugo bio bolestan a to ne prolazi tako lako.

On se nije osećao loše, napad koji je imao proletoš dobro je preboleo. Sad se osećao sasvim dobro. Što je govorio drugačije imao je samo jedan razlog: da poštedi svog druga. Sem toga je bio mišljenja da bi sad bilo važnije da dođu do svojih konja.

Morali su naći ubice sa ranča „Sunčev zrak”. A oni se još nisu pojavili u Sapineru. No od Silverstona je na sever vodila samo jedna cesta. A oni su bili sigurni da će banditi i dalje ići tim pravcem.

Sapinero je bio najveći grad u ovoj okolini. A to je imalo magnetisku noć na jahača koji je danima jahao kroz planine i bezpuće. Sapinero se jednostavno nije mogao običi. Čovek je morao dopuniti svoje zalihe, a bilo je i drugih stvari koje je čovek mogao obaviti samo u gradu.

Zato su prijatelji iz Dodža sad imali malo vremena jer banda će se sigurno pojaviti ovde. Vajat Erp i Dok Holidej su bili u prednosti zbog toga što bi ih odmah prepoznali po pokrađenim konjima, a u isto vreme da oni ne budu tako lako prepoznati.

Pošto se smračilo maršal je ustao sa kreveta i imao je osećaj da se malo oporavio.

Pokucao je na vrata kockareve sobe, ali soba je bila prazna.

Holidej je kuću bio napustio još pre dva sata.

Vajat je izbegao da prođe kroz hol u kome je sad vladala živost već se sa stepenica uputio na drugu stranu pravo prema hodniku koji je vođio u dvorište.

Napolju su stajala dva Crnca naslonjena na kola. Maršal je video samo njihove bele košulje i žar njihovih cigareta.

Izašao je iz dvorišta pa pogledao po ulici. Taj Sapinero je zaista bio mali Santa Fe, što je tek sada primetio. Svuda je video salune, kroz čije šarene prozore je padala svetlost na ulicu. Pored balvana za vezivanje konja guralo se dosta životinja a pored ivice nalazilo se mnogo velikih i malih kola.

Vajat je stupio na trotoar i lunjao je napred. Zastao je pred šerifovom kancelarijom ali sa druge strane ulice.

U kancelariji je gorela svetlost.

Prešao je preko kolovoza, pa je zastao pred prozorom prizemne zgrade. Tamo je, pored ormana za puške, ugledao visokog krupnog čoveka koji je brojao kutije sa mecima.

Vajat je pokucao i ušao.

Čovek se nije okrenuo.

— Dobro veče, mister, — pozdravio je maršal. — Već sam danas u podne bio kod šerifa.

Tad se čovek okrenuo.

— Šta ste tražili kod šerifa? Ostavite ga na miru on se ne oseća dobro.

— Znae li od čega boluje? — pitao je Vajat oprenzo.

— Kako će ja to znati kad to ni

on ne zna. Voleo bih da znam kome je uspelo da ga nagovori da kod njega uđe Dok.

Vajat je sada znao da je Džordžijanac u međuvremenu našao lekara i poslao ga šerifu.

Krupni čovek je dalje brojao svoje kutije sa mecima i slagao jednu za drugom ispod pušaka.

Najednom se okrenuo. — Nemam više vremena stranče. Nemojte me zadržavati. Moram da idem?

Zgrabio je šešir, opasao opasač sa revolverima i pošao napolje. Vajat mu je preprečio put.

— Samo trenutak, mister, moram nešto da vam kažem.

— To me ne interesuje! Upamtite ja se zovem Pepe Bradok i zamenjujem šerifa.

— U redu mister Bradok, onda sam našao pravog čoveka. Zovem se Erp, dolazim iz Tifamija, i nešto južnije od Silverstona sam opljačkan od jedne bande. Oni su meni i mom drugu ukrali konje. Isti ljudi su na ranču na kome smo spavali ubili rančera i njegovu ženu?

— Dobro, a šta se to mene tiče?
— Mislim da će banda doći u Sapinero.

— Vidi, vidi, pa šta vi umete i da mislite.

Krupni zamenik šerifa je na Vajatovom čelu video nekoliko graški znoja.

— Nej, jel vam je vrućina, mora da ste se našljokali? Dobro, a sad me pustite na miru, žurim se.

Vajat se sklonio korak na stranu. — Znači obavesteni ste Bradok.

Pomoćnik šerifa je zastao na vra-

tina pa svojim vodnjikavim očima, odmeri čoveka iz Misurija.

— Šta ste rekli? Bradok? Slušajte stranče, za vas sam ja mister Bradok! A sada se čistite napolje, jer ću vas inače strpati u ćuzu da se tamo malo rashladite.

— Šerif je izabrao krasnog zamenika — rekao je maršal.

Pošao je pored Bradoka sa namerom da izađe napolje. Pomoćnik šerifa ga zgrabi za rame sa namerom da ga povuče nazad.

Takav postupak čovek iz Misurija nije nikad mogao da podnosi.

Podigao je lakat i sa ramena odbacio pomoćnikovu ruku.

— Takvu intimnost ne podnosim amigo, do viđenja.

Tad je iza sebe čuo divlje dahtanje. Odmah zatim je dobio snažan udarac u leđa i bol ga prože celim telom. Munjevito se okrenuo pa pesnicom tresne pomoćnika šerifa u bradu.

Bradok je poleteo nazad i udario u ragastov. Nekoliko sekundi je tamo stajao raširenih nogu držeći se za zid, pa se zabulji u stranca, koji je za glavu bio viši od njega i podrugljivo ga pogledao.

— Fantastično, čoveče, mora da sam to sanjao! — Rekao je uzbuđenim glasom.

Vajat se okrenuo i pošao dalje. Ali uskoro je za sobom čuo korake i dah uzbuđenog čoveka. Okrenuo se i imao je još toliko vremena da zamahne pesnicom na Bradoka.

Udarac u grudi je pogodio velikog čoveka koji zaurla:

— Bedniče! Zar se usuđuješ da na

padneš šerifa. Čekaj! Sad ćemo se ozbiljno obračunati.

Potegao je bič koji je nosio pod jaknom i već trenutak kasnije je poletela kožna žila.

No maršal je već poleteo napred i udario ga u rame a odmah zatim drugim udarcem u grudi. Bradok je izgubio dah. Stisnuo je zube besno krkljao i ponovo podigao bič i promašio.

Ali zato je maršalov udarac u vrh brade bio veoma precizan. Od tog udarca se kavgadžija sručio na zemlju, a bič je pao pored njega.

Bradokova vika privukla je nekoliko ljudi. Vajat je primetio da su oko njega napravili polukrug. Jednom rukom je podigao bič sa zemlje drugom je zgrabio pomoćnika šerifa za kragnu pa reče:

— Žao mi je Pepe. Zatim ga je odvuкао u kancelariju, pa spusti diva na pod, zalupi vrata za sobom i izađe na verandu.

Ljudi su još uvek stajali u polukrugu.

— Hej, stranče, šta je bilo? — upitao je jedan osamnaestogodišnjak, koji je stajao raširenih nogu a ruke je zabio u džepove od pantalone. Njegova izbledela košulja bila je raskopčana a žutu maramu je bio svezao oko vrata. Zatim se obratio jednom čoveku sa bokserskim nosom i snažnom bradom koji je stajao pored njega.

— Hej Ted, šta ti kažeš na to.

— Momak ne udara loše.

— Mora se priznati Bradok je krupan zalogaj. Ali mi nemožemo dopustiti da neki stranac tako udesi našeg pomoćnika šerifa.

Ljudi su bili preteći raspoloženi protiv Vajata.

To što se zatim dogodilo bilo je tipično za Vajata Erpa. Pošao je napred, pravo na ljude — i oni su se povukli, nehotično su mu napravili prolaz i on pođe na ulicu. Tek kad je stigao na drugu stranu neko je viknuo za njim:

— Hej stranče, ta stvar još nije gotova, stani!

Bio je tridesetčetvorogodišnji Fredi Smit, momak koji se pajvljivao svuda gde je bilo kavge. Pošao je prema maršalu da bi se pokazao pred drugim momcima na ulici, no u tom trenutku ga je neko snažno gurnuo u leđa i kad se okrenuo pogledao u čelične oči nekog stranca.

Osvetljenje iz susednog saluna je slabo osvetljavalo strančevo lice, ali bljesak iz očiju je upozoravao Smita da se urazumi, sem toga bio je ubeđen da je ono što ga je gurnulo u leđa bila revolverska cev.

Iza njega je u stvari stajao Dok Holidej.

— Misliš li da je ovde neko gluv burazeru?

Smit nešto proguta. — Imate čudan način da pokažete svoje prisustvo, mister.

— I ti burazeru!

Holidej je zapravo samo upro kažiprst u leđa. Okrenuo se i produžio verandom, pri čemu je i dalje gledao preko ka maršalu.

Kad je Vajat Erp nestao u holu i Dok je prešao na drugu stranu ulice. Zatim je ušao u salun pored hotela. Bio je prilično ureden, pa je kockar odmah video da se radi o boljem lokalu.

Prošao je pored niza stolova i sti-

gao do saluna za kocku, gde je seo za jedan sto presvučen zelenom bojom.

Za to vreme je maršal stajao u hotelskom holu. Zaustavila ga je devojka na recepciji.

— Morate se upisati, Mister...

— Da, da, naravno! — Maršal je pogledao oko sebe da osmotri ljude koji su se nalazili u holu.

— Da li je došlo još gostiju, mis?

— Da, još jedan. Čekate li prijatelje?

— Prijatelje? — Vajat se uhvatio za glavu.

Osamnaestogodišnja Kejt Henderson je primetila da je njegovo lice prekriveno sićušnim kapljicama znoja.

— Vama nije dobro, mister?

Vajat je spustio glavu i nekako se odsutno zagledao u lepo devojičino lice.

Ne, nisu to prijatelji, mis, sasvim sigurno nisu. To su banditi...

*
**

Upravo u trenutku kad je čovek iz Misurija oborio pomoćnika šerifa, Pepe Bradoka, zastala su dva jahača pored verande i preko glava okupljenih posmatrali šta se događalo pred šerifovom kancelarijom.

Jedan od njih je na glavi nosio smeđi Melba-šešir, na sebi je imao izbledelu košulju, sivi prsluk i tamnosmeđe pantalone, koje su bile uvučene u ofucane čizme. Njegovo rošavo lice je bilo neobrijano. O kuku mu je visio jedan Smit Veson revolver.

Sa ovim istim revolverom pre nekoliko dana je bio ugašen jedan

ljudski život na ranču „Sunčev zrak.“

Bio je to Maligan.

Koso iza njega sa na jednom belcu nalazio mršav čovek prodornih očiju. Svoj polucilinder je navukao na čelo, tako da baš nije mnogo pokazivao od svog lica. Na sebi je imao crno odelo. Kao i Maligan pantalone je uvukao u čizme. Preko jakne je imao opasač napunjen mecima a u futrolama dva kolta kalibra četrdeset četiri, marke „remington“. Jedan od tih revolveraša je doneo smrt rančeru Stiv Vebsteru. Možda je i drugi metak iz tog revolvera i Merri Vebster otpremio na drugi svet.

Taj čovek je bio bivši advokat, Bakster Higbi.

Zločinci su pre nekoliko minuta stigli u grad, i na Maliganov predlog zastali u jednom mračnom dvorištu sporedne ulice. Onda su Maligan i Higbi odlučili da sami potraže onu dvojicu, koju su sledili.

Još su se uvek sećali šta su prošle noći doživeli.

Pošto su petorica bandita stigla do logora došao je Higbi na ideju da svoje protivnike smakne nožem.

U prvom trenutku mu se to činilo sigurnije, a drugo ubod nožem nije pravio buku.

Maligan koji je već izvukao svoj kolt, u zadnjem trenutku je u ruci advokata video nož. On vrati kolt u futrolu pa brzo i on izvuče svoj nož.

Dvojica Karstera su još uvek čučala na zemlji. Raš se jedva mogao prepoznati od tamne stene koja se nalazila iza njega.

Oči čoveka iz Čikaga su gorele. On je ukočeno posmatrao tamna tela koja su pred njim ležala u pesku.

Tad Higbi se najednom bacio na čoveka koji mu je bio bliži.

Maligan je skočio na drugog.

Ali šta je to bilo?

Higbi je nešto viknuo. Čulo se grebanje metala i videle su se iskre.

Maligan je takođe naleteo na nešto kao od kamena.

Kad su dvojica Karstera i Raš nalleteli, Higbi se pomakao, tako da su i oni udarili o kamen.

Svi oni su bili žrtve jedne optičke varke! Ono su bila dva povećana kamena koja su u mraku, na udaljenosti od sedam-osam koraka ličili na ljudska tela, zamotana u ćebad.

A „konj“ koga je traper mislio da je video, bila je uzvišica, koja kad se bolje zagleda nije imala ničeg zajedničkog sa konjem.

Divlje psujući banditi su se povukli i pošli po svoje konje, da bi nastavili sa gonjenjem one dvojice stranaca.

Pri dnevnoj svetlosti su opet našli njihove tragove pa su tako za njima pošli u Sapinero.

Samo što su malo prošli glavnom ulicom čuli su mukle udarce pesnica između Vajat Empa i Bradoka. Dojahali su bliže posmatrajući boks. Privučeni vikom Bradoka skupilo se više ljudi i opkolilo borcu.

Kad je maršal rekao: — Žao mi je Pepe! — advokat se stresao kao da je bio gromom pogođen.

Njegov glas, do đavola! To je bio glas čoveka koji je one noći stigao na ranč tražeći prenoćište.

Bez sumnje je to bio isti čovek, koga je Raš poveo ka seniku. Čovek kome je pripadao dorat na kome je Higbi jahao i koga je u jednoj mračnoj ulici promenio i uzjahao svog zato što nije hteo da bude upadljiv sa onim lepim konjem.

I Maliganu se glas onog stranca učinio poznat. Sedeo je ukočeno u svom sedlu buljeći u visokog čovekog protivnika u kancelariju.

Maligan je odmah zgrabio uzde svog konja koga je takođe zamenio mesto vranca Doka Holideja, pa hitro potera konja nazad u poprečnu ulicu.

Sjahao je sa sedla i sačekao Higbija.

— To je on — rekao je. uzbuđeno.

— Ma što ne kažeš — rekao je advokat cinički se smeškajući.

— Do đavola ala taj udara!

— A sve je to izgledalo samo kao da se sa onim poigravao.

— Da li je on ovde šerif?

— Po čemu to misliš?

— Zato što je onog čoveka od-
vukao u šerifovu kancelariju.

— Nije nemoguće. Vidiš dakle, da ona teorija o rendžeru ne izgleda baš nemoguća.

— Sada samo moramo sačekati da vidimo kuda će.

Upravo u tom trenutku je čovek iz Misurija prošao između gomile i prešao na drugu stranu ulice.

Higbi je već bio na ulici. Maligan je pošao za njim.

Obojica su se popela na trotoar i prošli su pored ljudi koji su se

naslonili na ogradu gledajući preko ulice.

Onda su banditi videli kako je stranac nestao u „Hotel Bristolu“.

Maligan je zastao. Higbi je pošao još dva koraka dalje, pa je onda i sam zastao. Stajali su u blizini nekolicine ljudi koji su besposleno stajali blizu hotela.

Istog trenutka je Dok Holidej otišao u salun.

Higbi se osvrnuo po ulici i onda uđe u hotel.

Sa zavišću je mesar gledao kako je advokat hladnokrvno raširio velika pokretna vrata i stisnutih zuba je pošao za njim.

Higbi je odmah na pragu zastao. Okrenuo se i kad je pogledao u svog drugara video je kako je ovaj desnu ruku držao na dršci kolta.

— Ala ti imaš slabe živce, čoveče! Šta to radiš? Skini šapu sa revolvera!

Maligan je sad stajao na samom pragu i preko Higbijevog ramena gledao je u hol.

Malo predsoblje je pregrađeno od hola plavom somotskom zavesom, koja je bila skupljena sa obe strane.

Advokat je još dublje navukao šešir na čelo. Zatim je pošao u ugao predsoblja i odande posmatrao šta se zbiva u holu.

Na jedva pet koraka od zavese video je lik visokog stranca koga je sledio.

Maligan je šapnuo advokatu:

— Eno ga!

Opet je stavio ruku na revolver.

Higbi se okrenuo, pa ga gurne na stranu i brzo izađe iz hotela.

Maligan je pošao za njim. Kad je

bio napolju video je advokata kako je velikim koracima žurio ka hotelskom dvorištu. Tek je tamo u mraku zastao.

— Šta nameravaš? — pitao je Maligan.

Bivši advokat je škrgutao zubima.

— Čini mi se da su ti od onog jutra kad smo bili na rančerskom dvorištu pred Silverstonom strašno oslabili živci.

— Kako? Šta to ima da znači? — ljutio se mesar iz Čikaga.

— Ako još jednom na javnom mestu staviš ruku na dršku od revolvera mogao bi ti iz nekog ugla doleteti neki metak. To bi već odavno trebalo da znaš. I takav čovek hoće da bude vođa bande!

— U zadnje vreme se praviš kao da si ti gazda, kao da si ti osnovao bandu.

— Osnovao! — smejao se advokat podrugljivo. — Nemoj tako da brbljaš čoveče. Šta ima u tome tako mudro skupiti ovako bedno društvo? Zatim je počeo sve glasnije da se smeje, da bi onda najednom prestao. Užarenih očiju posmatrao je svog kompanjona koji se nehотиčno povukao korak nazad.

— Hej, šta je to sa tobom? — mucao je Maligan.

Higbi je iz džepa izvukao maramicu, pa obrisao lice.

— Šta bi bilo? Ništa! Moramo videti da ga nekako sačekamo pozadi u hodniku. Odatle nas niko ne može brzo slediti.

Pošli su kroz dvorište prema zadnjim vratima hotela.

Maligan nije primetio da je on sada išao napred. Tek je to shvatio

kad je otvorio vrata i kad se okrenuo da bi pogledao Higbija.

Ja ću ovde stražariti, — rekao je advokat.

Maligan ga je gledao užarenih očiju — Jeli?

Higbi je skinuo cilindar pa prođe rukom kroz kosu i odgovori:

— Da — ti ćeš sad poći do stepenica, pa ćeš osmotriti hol. Kada budeš bio u povoljnoj prilici da gađaš — pucaj dva puta. To moraju biti smrtonosni hici. Treći i eventualno četvrti metak treba da pogode lampu. Ona dva mala svetla iznad recepcije ćeš gađati sa zadnja dva metka.

Kad se Maligan okrenuo lice mu je bilo obliveno znojem a košulja mu se lepila za telo. Dakle ipak je došlo dotle. Taj prokleti momak ga je naterao da bude u prvoj vatrenoj liniji i da mora ubijati.

A zašto se on, Maligan, baš borio da bude vođa bande? Šta ga je navelo da dvojicu Karstera pozove da mu se priključe i da onda čak i ovog prefriganog i podmuklog advokata veže uz sebe? Od prvog dana je osećao da je taj opasni Bakster Higbi bio sve drugo samo ne njegov prijatelj. Ali opet nije imao drugog izbora — bar ne po njegovom shvaćanju.

Instinktivno je u ruci stezao dršku kolta. Tad ga njegov partner udari po prstima.

— Rekao sam ti da ruku skloniš sa te pucaljke. Još nije vreme. Pođi napred do kraja stepenica. Tamo možeš zastati iza zavese i osmatrati hol. A onda kad budeš u poziciji da

pucaš, potegnućeš i dva puta opaliti, ali moraš dobro da gađaš! Zatim ćeš pucati u lampu usred hola. Kasnije moraš brzo ostalim mecima pogasiti sve lampe, — ponavljao je Higbi. — Ja ću paziti kod vrata.

Maligan je teško pošao napred. U sredini hodnika je zastao. Od dvorišnih vrata je čuo advokatov glas.

— Šta je čoveče? — Hajde idi dalje! Onaj čovek svakog trenutka može završiti razgovor sa devojkom i otići.

Maligan je pošao dalje. Njegovi koraci su što je dolazio bliže stepenicama postajali sve sporiji. Hodnik je prekrila jedna teška zavesa, koja je podignuta crvenim trakama.

Higbi je ljutito konstatovao, da su Maligana morali videti iz sale.

— Idiotel! — šapnuo je Higbi.

Mesar je kao paralisani zastao i zablenuo se u hol. Odmah je video stranca. Nedaleko od ulaza stajao je pored žene, gledajući naokolo po holu. On je bio veoma visok čovek, širokih ramena i preplanula lica.

— Da, to mora da je rendžer! — pomislio je zločinac. — Higbi je zaista prokleta mudar momak, kada je to tako brzo ustanovio. — Kada su se ljudi malo razišli Maligan je na gornjem delu strančevog prsluka jasno video tamnu mrlju. — Tu mora da je dugo vremena bila zataknuta rendžerska značka, jer na tom mestu prsluk nije izbledeo.

U tim paklenim sekundama mozak bandita je najednom radio zapanjujuće oštroumno!

A onda je postupio sasvim mehanički. Odmerio je udaljenost do

Vajata, pa zaključio da je to moglo biti oko devet jardi, zatim je osmotrio veliku petrolejku koja je visila usred hola, pa onda pogleda ka malim lampama preko kod portirske lože.

Šest pucnja. Mister Higbi se nije prevario. Sa šest metaka je stvar morala biti okončana.

Maligan primeti kako je stalno iznova odmeravao udaljenost do rendžera. Da, bilo je to najmanje devet jardi, najednom mu se taj razmak učinio predalek.

On je bio dobar strelac, bar je tako verovao. Do sada su momci pred tom njegovom veštinom imali respekta. Već kao dečak od jedanaest godina imao je svoj prvi revolver koji je ukrao jednom putniku na južnoj stanici Čikaga. Dugo je tražio municiju za to oružje i kad je konačno dobio svako veče je pucao napolju na obali jezera Mičigena, sve dok nije postao kakav takav strelac.

Tada nije ni sanjao da će jednog dana poći na Divlji zapad i da će oružjem pribavljati ono što mu je potrebno za život. Ali tako se dogodilo. Pošto je bandit, zločinac, čak i ubica!

Sada je stajao ovde da bi počinio još jedno ubistvo. Ukočeno je posmatrao strančevo lice. Lice čoveka koga će sad ubiti. Morao je sad samo da pazi kada bude najpogodniji trenutak.

— Nije li baš sad taj trenutak? Upravo se par koji mu je stajao na putu, sklonio na stranu. Iako je zatim prišla jedna debela žena, ipak

je jasno mogao videti glavu i gornji deo tela stranca.

Ali razdaljina je bila prevelika! Morao bi načiniti dva skoka u hol, da bi smanjio rastojanje.

— A šta ako ne uspe? Onda bi ga videlo najmanje dvadesetak ljudi moćice, ga prepoznati. Onda neće protiv njega postojati samo dva svedoka ubistva već dvadesetak!

Ne, to nije mogao rizikovati. Morao je čekati dok je mogao da gađa dok ne bude prepreke između njega i rednžera.

Nebi li bilo bolje da puca tri puta?

Znoj mu se slivao kroz obrve ka očima i pekao ga. Žmirkao je ali je široko otvarao oči da nebi propustio najpogodniji trenutak u kom bi mogao opaliti smrtonosne metke.

Koliko li je već stajao tako? Svakog trenutka se neko mogao pojaviti na hodniku, ili kroz vrata koja su vodila iz dvorišta, ili kroz neka druga vrata. Verovatno se ovde pored stepenica nalazila kuhinja, to su mu govorili mirisi koji su ispuњjavali hodnik.

O čemu čovek sve ne razmišlja kad se nalazi u tako proklesoj akciji.

„Zašto je zapravo dopustio da ga advokat pošalje ovamo. Zašto se nije suprotstavio tom prokletom advokatu? Zašto bar nije pokušao da natovari taj posao jednom od Karstera ili još bolje Rašu? Zašto je baš on sada morao da stoji ovde?”

„On, Kid Maligan treba da ubije jednog rendžera.”

Već je video pred očima naslov jednim čikaškim novinama.

„Šta li će reći kod kuće kada to budu čitali?”

„Frenk sa kojim je išao u školu. Zatim Ed i Džoe! a pre svega ponosna. Odet, koja je uvek toliko držala do njega. Šta li će reći majka?”

Pri pomisli na tu staru ženu, koja se posle smrti svoga muža sa mukom probijala kroz život, najednom mu je postalo vruće. Okrenuo se da pogledom potraži advokata na vratima — ali uzalud!

Najednom ga je obuzeo strah. — Gde je bio Higbi?

Da nije pobegao? Da ga nije ovde prepustio sudbini? Možda Higbi neće ni da čuva vrata kroz koja treba da se povuče. Možda je Higbi bio siguran u to da će on, Maligan, ovde nastradati? Možda je to i bio Higbijev plan? Možda ga je advokat zato i poslao u vatru da bi jednim udarcem pogodio dve muhe?

To je morao proveriti. Brzim koracima je pošao ka vratima i kad je bio na pragu šapnu:

— Higbi!

Najednom je osetio ne baš nežan udarac u rebra, pa se uplašeno povukao nazad i ugleda blede lice svog kompanjona.

— Šta ćeš ovde? Zašto si došao nazad? — Ljutio se Higbi.

— Ja... ja sam te tražio.

-- Jesi li poludeo? Pa rekao sam ti da ću ovde stražariti! Hajde odlazi na svoje mesto!

Ali Kid Maligan je i dalje stajao.

— Na moje mesto? Ko to kaže da je to moje mesto?

— Ja.

— A, ti to kažeš — Maligan je dohvatio iz džepa pribor za pušenje pa napravi cigaretu no od uzbuđenja je ispala tako kriva da je jedva uspeo saviti.

Kad je pripalio šibicu najednom je u levoj ruci advokata primetio revolver.

— Baci cigaretu.

Bakster Higbi je to rekao sasvim tiho, a ipak tako preteći da je grešnom kasapinu ispala šibica iz ruke a cigareta iz usta.

— Nazad na svoje mesto! — naredio mu je Higbi.

Tad je Maligan podigao obe ruke.

— Uredu, idem. Ali nešto ću ti reći Higbi: Takvim tonom sa mnom ne možeš govoriti, upamti to: Još sam ja vođa bande. Ti si došao kasnije i imaš da radiš šta ja kažem. Ti ne možeš raspoređivati nikakva mesta. Što ću ja sada poći i smaknuti rendžera to činim samo zato što ti nisi dorastao za taj posao, razumeš li?

Sad je Higbi gurnuo revolver svom drugu u stomak.

— Izgovori samo još jednu reč, mladiću i nećeš više imati nikakvih briga! — prosiktao je.

Čovek iz Čikaga je osećao kako su mu kucale slepoočnice. Odjednom ga je obuzeo bes. Munjevitim udarcem je izbacio advokatu revolver iz ruke.

Higbi je skočio za oružjem i još dok je čučao već je opet držao revolver u ruci.

Maligan je pogledao dole ka njemu i pri slaboj svetlosti malih zidnih petrolejki je video izobličeno lice svoga kompanjona.

— Do đavola zar je to bilo lice normalnog čoveka? Nije li taj Bakster Higbi ličio na duševnog bolesnika?

Tako je primitivni bandit Kid Maligan prvi naslutio istinu a ta je bila da je opaka bolest u Higbijevoj glavi počela sa svojim razornim uništavanjem.

Ali se advokat podigao i naglo stavio revolver u futrolu.

— Tako nećemo ništa uraditi, Maligane — pokazao je prstom ka hodniku. Tamo preko u holu stoji jedan rendžer, koji zna da smo ubili dva ljudska bića. Dakle život za život! Ti si rekao da si od nas najbolji za taj posao. I pošto mi ga ne poveravaš, očekujem da ćeš ga ti dobro obaviti. Ako ti ne uspeš onda sam i onako ja na redu.

Svetao trenutak Kid Entoni Maligana je već prošao. U rečima podlog Higbija je bilo nešto što je pogodilo njegovu sujetu.

Nije li Higbi malo pre rekao da on dolazi tek iza njega, — Maligana. Znači da je on tek drugi čovek u bandi!

Advokat je to rekao i to jasno i glasno. I te Higbijeve reči su Maliganu podigle moral. Uspravio se, podigao pantalone pa olabavi kolt u futrolu.

Taj preokret je u Higbiju opet izazvao podrugljiv osmeh.

— Ja bi na tvom mestu oružje dotakao tek kada bude vreme. A sad napred!

Mesar je nešto opsovao, pa se okrenu i po treći put pođe prema stepenicama.

Ali stranac je nestao!

Strah i radost mešali su se u banditu. Strah zato što je stranac nestao, a nešto kao veselje ili olakšanje zato što sada nije morao da puca.

Najednom je znao da se nikad ne bi usudio da stane pred onog ogromnog čoveka, u najboljem slučaju bi mogao rizikovati da puca u njega negde iz zasede. On je bio sposoban samo tako da napada, time je celo to vreme i bio zaokupljen. Kad je pucao na one na „Sunčev zrak” ranču — oni su bili nenaoružani!

A onda! Maligan je od straha zaustavio dah. Jedva tri jarde pred njim stranac se pojavio pred njim na podnožju stepenica.

Mora da je pošao sa devojkom do stola recepcije, jer je iz tog pravca dolazio ka stepenicama. Kad se popeo nekoliko stepenica zastao je i opet pogledao natrag u hol. Tri jarda je bila udaljenost sa koje je svak mogao opaliti smrtonosni pucaj.

Higbi je sa vrata posmatrao svoga kompanjona, pa je na svoje zaprepašćenje primetio kako se Maligan povukao iza zaves. Onda je video kako je njegova ruka pala na dršku revolvera.

Vajat je nekoliko minuta razgovarao sa devojkom iz recepcije a ona ga je pitala za Astora.

— Vaš drug ga je poznavao, zar ne, mister?

— Da, i ja ga znam.

— Čudan čovek. Stanovao je kod nas tri dana. Očigledno je imao neke poslove u gradu. Mislim da trguje sa konjima.

— Moguće — odgovorio je maršal.

Devojci je bilo krivo što taj zгодan čovek nije bio baš govorljiv.

— Sa njim su bila još tri čoveka, koja su stanovala u susednom Kolmarevom prenočištu. Mora da je jako bogat čovek.

— Da, — odgovorio je Vajat.

On je stalno posmatrao hol. Nije ni slutio da su u tom trenutku iza njegovih leđa stajala dva čoveka koja su izvršila ono gnusno ubistvo na ranču „Sunčev zrak”.

Njegove su misli bile kod Klej Elisona, koji je tek juče prošao kroz grad, pa nastavio put ka severu.

Kuda li je nameravao taj desperados? Da li je slutio da mu je maršal za petama? To nije bilo nemoгуće.

Ket Henderson je poznavala jednu ženu koja je upravo prolazila.

— To je gospođa Hanter. Ona je vlasnica hotela.

Bila je to puna žena sa ofarbanom plavom kosom i upadljivo našminkanim usnama. Ona je dobacila maršalu dug pogled pa prođe pored njega.

Tada devojka reče:

— Vi ste hteli da se upišete u knjigu gostiju, mister...

— Ah da, tako je.

Kejt Henderson je okrenula prema

Vajatu tešku knjigu gostiju, pa mu je pružila pero, koje je prethodno umočila u mastionicu.

Vajatove oči su preletele preko upisanih imena.

Gore je pisalo velikim štampanim slovima: Frederik Astor, odgajivač stoke, kraj Garfilda, poslovno u Sapineru.

Taj tvrdoglavi rančer je sve jasno napisao! Srećom je napustio grad, jer do sad je Vajat uvek imao sa njim neki sukob, kad god bi se on pojavio negde u blizini.

Uzeo je pero i upisao svojim karakterističnim rukopisom:

V. Erp, Dodž Siti. Zatim je položio pero pored mastionice pa gurne knjigu gostiju bliže devojci.

— Jeste li zadovoljni svojom sobom, mister? — pitala je jer se nehotično interesovala za tog ćutljivog velikog čoveka.

— Da, veoma je dobra.

— Ako želite još nešto da popijete, bar je odmah tamo preko.

— Ne, hvala.

Vajat je pošao ka stepenicama, no tamo je još jednom zastao obazrevši se po holu.

Kejt Henderson je u međuvremenu pogledala ime koje je bio upisao u knjigu: V. Erp, Dodž Siti.

— Erp, — prošaptala je — V. Erp. — Njen zadivljeni pogled je poleteo za čovekom te ovaj put odmeri njegov lik sasvim drugim očima.

Vajat Erp! Naravno, on je bio Vajat Erp! Htela se pljusnuti po čelu. Sad je znala odakle joj je bio tako poznat. On je bio onaj čuveni maršal Erp! Ona je njegovu sliku već

više puta videla u novinama i gore u svom sobičku je imala špenadluma prikačenu na tapete jednu od onih ne baš jasnih fotografija. Odmah pored slike Abraham Linkolna.

— Mister Erp! — viknula je u trenutku kad se maršal hteo okrenuti.

Vajat je zastao.

— Da, mis?

Ona je obišla pult recepcije pa je sva blistajući ispruženih ruku, pozurila ka njemu.

— Vi ste Vajat Erp, zar ne?

Maršal je u neprilici prešao ka žiprstom preko nosa. — Da.

— Ču... veni... Vajat Erp! — mucala je devojka.

Kao grom je maršalovo ime pogodilo zločinca, koji je stajao iza zavese i koji je već olabavio kolt u futroli.

— Vajat Erp!

Sve mu se to sad pričinjavalo kao neka mora.

— Ali zar je Erp bio rendžer? Zar Higbi taj prefrigani momak nije iščeprkao da je čovek koga su tražili morao biti rendžer?

— Ona tamna mrlja na njegovom prsluku mogla je poticati samo od zvezde, koja je tamo dugo bila prikačena.

— Da, ono tamo je bio Vajat Erp.

Kao ukopan bandit je stajao iza zavese buljeći u široka leđa čoveka iz Misurija.

Košulja mu se prilepila uz telo, u ušima mu je zujalo, a u glavi bubnjalo kao u kovačnici. Ruka kojom je stezao dršku revolvera i koja je već uzdigla oružje sada je klonula i mlitavo visila uz njegovo telo.

Ukočenim pokretima se Maligan okrenuo i nesigurnim koracima išao ka dvorišnim vratima. Samo što je tamo stigao čuo je za sobom siktanje.

Nije se ni okrenuo. već je pošao dalje u dvorište, pa je savio iza ugla i kao pijan pošao na ulicu.

Higbi je išao odmah iza njega. Kad je bio pored Maligana, uhvatio ga je za ruku i okrenuo.

Maligan, koji je bio znatno jači od Higbija, kao pero ga je odgurnuo.

Higbi se zatetura ka stubu kapije. Stisnuo je pesnice i skočio napred pa je stao ispred svog kompanjona.

— Kukavice! Napunio si gaće? Pobegao dakle, jeli? Upravo sam to i očekivao od tebe! I ti hoćeš da budeš naš gazda.

Kao u snu čovek iz Čikaga se kretao preko ulice, nogu pred nogu kao neka navijena igračka.

Kad su stigli preko u uličicu, Higbi se iznenada nasmejavao resko, pa se udari rukama po butinama.

— I tako bednoj kukavici sam poverio svoj život!

Sad su im prišli i ostali koji su bili na ulazu u dvorište.

Raš je vukao za sobom svoga konja pa požuri prema Maliganu.

— Šta se dogodilo? Jeli ovaj poludeo?

— Mislim da ima nešto u tome, — odgovorio je Maligan nekako odsutno, pa prođe pored Raša i zastade kod dvojice Karsterovih.

— Moramo hitno nestati odavde, — rekao je Hank. — Malo pre su nas dva tipa sa svim tim konjima već primetila. Rekli su da je štala

za iznajmljivanje gore u glavnoj ulici.

— Da, da moramo nestati, — rekao je Maligan mehanički pa odmah zatim dohvati sedlo i pope se na konja.

Tad je Džim Karter došao sa vrancom i rekao:

— Hej, pa tu imaš boljega konja!, — no Maligan odgovori:

— Hvala! Čoveče kad bi znao kome pripada, ili možda onaj dorat tamo! Momci samo što dalje odavde i to brzo!

On je poterao svoga smeđega konja tako naglo da se životinja propela na zadnje noge, pa je Raš morao poskočiti nazad da ga ne bi pogodila kopitama.

Lovac na mustange je gledao prema Higbiju koji je stajao kod ulaza još uvek se smejući.

— Taj mora da je poludeo!

Advokatov smeh se tad naglo prekinuo.

Prišao je brzim koracima, zgrabio je dorata za uzde pa se vinuo u sedlo, pa onda dohvati od Džima uzde vranca i pođe za Maliganom.

Sa, ona dva brza konja advokat je brzo stigao Maligana, pa mu je preprečio put.

— Kako bi bilo Litl Kid kad bi konačno ispljuvao svoju priču?

Raš je teško dišući stao sa druge strane Maliganu, pa je dodao:

— I ja mislim, vreme je već. Dakle šta je bilo?

Maligan je gledao jednog za drugim, pa je svojom velikom priljavom maramicom brisao znojavo lice i vrat.

— Zna li ko je on? — rekao je

tiho, kao samom sebi. — Ne, ne možete znati i nikad to nećete pogoditi. Nikada! Nikada! — viknuo je iznenada.

Higbi se osvrnuo. — Čoveče, govori tiše, ako uopšte ima nešto da se govori.

Maligan je divlje okrenuo glavu prema svom kompanjonu pa ga pogleda kroz trepavice.

— Da, advokatu, ima nešto da se kaže i to nešto veoma interesantno. A kad to budeš čuo onda ćeš sigurno brzo sići sa tog konja i onog drugog pustiti, da bi na svom što brže i što dalje odjahao odavde.

— Ajde pričaj već, — požurivao je Raš Maligana.

— I hoću. Zna li ko je onaj čovek?

— Ajde nemoj da se praviš tako tajanstven. Verovatno to neće biti Linkoln.

— To ne, ali Vajat Erp!

— Erp...! — promuća Henk Karster. — Šta to bulazniš? Vajat Erp! Jesi li poludeo?

— Ja nisam — rekao je Maligan promuklim glasom, — sasvim sigurno nisam. Ali bih to bio kad bih još samo minut ostao u ovom gradu. Ono je Vajat Erp, sigurno znam! Čuo sam kako ga je devojka na recepciji oslovila.

— Čoveče, to mora da je neka zabuna, — dobacio je advokat.

— Ne, to nije nikakva zabuna, budi uveren u to. Kada Kid Maligan nešto sazna onda je to tako.

Dok su Raš i Higbi još buljili u čoveka iz Čikaga, braća Karster su poterala svoje konje, i kao meci poleteli napred.

Ostali su zbunjeno gledali za njima.

Maligan klimne glavom. — U pravu su. Samo što dalje odavde!

Tad je Higbi opet počeo da se smeje. Najpre tiho, pa onda sve glasnije. Maligan i Raš su ga začuđeno gledali.

— Jeli ovaj poludeo? — rekao je Raš.

Maligan nešto promrmlja, pa potegnu uzde i pojuri za onom dvojicom kaubojja.

Raš je još jednom pogledao Higbija koji se savijao od smeha, pa pojuri za ostalima.

Nije to izgledalo tako smešno kako je bivši advokat sedeo zgrčen na konju i smeja se. Jer taj smeh nije imao ničeg sa humorom i veseljem. Bio je to bolestan i sulud smeh od koga se telo čoveka treslo, — kao u nekom grču.

No isto tako naglo kao što je i započeo tako je i prestao.

Higbi je obrisao čelo, pa setivši se najednom šta se dogodilo, razrogači oči. Sjahao je sa tuđeg konja, pa dohvati uzde svoga, vinu se u sedlo pa galopom pojuri kroz ulicu.

Vajatov riđan i kockarev vranac su ostali napušteni zajedno sa pet konja koje su Maliganovi ukrali na ranču „Sunčev zrak“.

Kejt Henderson je svoj sanjarski pogled uperila u markantno lice čoveka iz Misurija.

— Već sam toliko čula o vama, mister Erp. Ne mogu da vam kažem...

Maršal nije čuo šta je dalje rekla. Najednom ga prođe neka jeza i obli ga znoj.

Promrmljao je neko izvinjenje, pa se okrenu i pođe uz stepenice.

Devojka je začuđeno gledala za njim.

— Laku noć, mister Erp, — promrmljala je.

*
* *

U međuvremenu je u susedstvu Dok Holidej za zelenim stolom već sakupio pozamašan dobitak. Prekinuo je igru i hrpice kovanog novca i novčanice veštim pokretom ruke strpa u svoj šešir. Zatim je rekao:

— Laku noć, džentlmeni.

Ostali kockari, su začuđeno pogledali za njim.

— Smešan momak, — rekao je jedan bradati čovek.

Njegov sused, mršavi momak sa tankim vratom reče:

— Ali odličan igrač.

Samo što je Holidej izašao na ulicu, kad je na uglu susedne uličice primetio kako su se neki ljudi okupljali. Pošao je napred i pogledao preko njihovih glava, i primetio kako nekolicina od njih pokušava da odvuče neke konje.

— Pogledajte onog riđana! Ko je video takvog konja? Pa taj вреди čitavo imanje!

— A onaj vranac, zar on ne вреди?

Kockar je mislio da sanja. Resko je zviznuo.

Vranac se odmah uspravio na zadnoge i okrenuo se a ljudi oko

njega su se razleteli. Zatim je poleteo pravo ka svom gospodaru.

Holidej je milovao njegovo sjajno krzno i lepu plemenitu glavu, pa nežno tiho reče:

— Dakle, evo te opet staro momče.

Riđan je odmah pošao za crnim konjem i sad je poigravajući se stajao iza kockara.

Holidej ga pogleda pa reče:

— Mislim da će se Vajiat obradovati kad te bude video. Dosta dugo se mučio na ledima onog starog riđana.

Tad je Holidej primetio i pet drugih konja, koji su pošli za ova dva plemenita konja.

— Ovo su vaši konji? — upitao je jedan visoki čovek.

Holidej se okrenuo — izgleda, — rekao je kratko.

— Onda ih nemojte pustiti da sami trče naokolo. Ili su vam odbegli?

— Da... da, — reče Holidej i pođe ka vratima hotela.

Za njim je pošlo sedam konja.

Kad je čovek sa zelenom kecljom video kockara na svetlosti štalske lampe promrmljao je:

— Do đavola, pa vi ste trgovac konjima! To ste mi odmah mogli reći, mister...

Holidej je izvadio pola dolara iz džepa pa dobaci starom.

— Dobro pripazite na kohje!

— Možete se pouzdati u mene. Ako hoćete doneću vam kasnije ključ od štale.

— To bi bilo dobro.

Džordžijanac je pošao u hotel.

Pokucao je na vrata maršalove sobe, otvorio je vrata pa primeti svog prijatelja kako u mraku stoji kod prozora i gleda dole na ulicu.

— Znači, videli ste?

— Video? Ne, šta to?

Vajat ga je izgubljeno pogledao. Holidej je stao pored njega i pogledao na ulicu. Istina krov verande je malo smanjio vidljivost, ali je maršal ipak morao videti kako je sa konjima došao do hotela.

Holidej je pažljivo osmotrio lice svog prijatelja.

— Mislim da bismo trebali popiti još brendija.

— Već jesam.

Kockar se okrenuo i zapanjio se kad je video da je flaša bila prazna.

— Do đavola zar ste sve to vi popili?

— Nisam prosuo. Konačno je to ipak skupa stvar.

— Gospode! Pa ja sam usuo prашak unutra.

— Pa? Mislim da je to zdravo.

— Slušajte, tu količinu je trebalo razdeliti na nedelju dana.

— Upravo sam skratio taj rok. Važno je da sam tu stvar uspeo sasuti u grlo.

+ Do đavola, pa to je konjska porcija — uostalom, konji su opet tu.

— Ko?

— Naša dva konja.

Vajat se okrenuo od prozora. — Šta to govorite?

— Da, dole su, a poveo sam i društvo. Pet konja, verovatno su to životinje koje su banditi na ranču „Sunčev zrak” pokrali.

— Ne razumem — Vajat strese glavom. Najednom je morao sesti na krevet. U glavi mu se zavrtilo, ali je bio siguran da to nije od brendija.

Holidej je pošao prema vratima.

— Nemam pojma kako su se te životinje najednom našle u uličici

preko puta nas. Najednom su se stvorile tamo, a to je u svemu najvažnije. Banditi su naravno nestali. Možda su se životinje osamostalile, ko će ga znati. Važno je samo, da ih opet imamo.

*
* *

Sutradan ujutru su njih dvojica napustila grad. Vajat Erp je opet sedeo na svom riđanu, a Dók Holidej na vrancu. Povelili su sa sobom i ona dva konja koja su kupili u Silverstonu, a i onih pet sa ranča „Sunčev zrak”, jer ih nisu hteli dati nekome ovde ko bi ih na kraju smatrao svojim vlasništvom.

Sedam milja severnije od grada maršal je dao konje jednom malom farmeru, koji je imao čitav čopor dece i koji se upravo mučio da u kola upregne jednog vola.

— Ali ne mogu da vas razumem mister Erp — rekao je čovek uzbuđeno mašući rukama — pa nemožete mi jednostavno pokloniti sedam konja.

— Budite spokojni. Možete ih zadržati. Dva su naše vlasništvo, a drugi su pripadali farmeru koji je ubijen. Životinje su pripadali farmeru koji je ubijen. Životinje su sad vaše. Tako, a sad moramo dalje. Žurite nam se.

Čovek, žena i deca su razrogačenih očiju i otvorenih usta gledali za jahačima.

Prijatelji iz Dodža su jahali ka severu.

U Samesitu su saznali od jednog trgovca, da je dan ranije kroz grad pošao čovek čiji bi opis odgovarao

Klej Alisonu. Bio je sam, a malo kasnije naišlo je sedam jahača od kojih su dvojica mogla biti Mat i Rik Alison.

Onda je trgovac pričao kako je rano ujutro primetio još pet jahača, koji su takođe došli sa juga. Oni su doručkovali u prenoćište mame Ejbel, a zatim u susednoj radnji dopunili svoje zalihe. Opisao im je te ljude, ali pošto ni maršal niti Holidej nisu znali kako izgledaju banditi koji su na ranču „Sunčev zrak” počinili dvostruko ubistvo, naravno nisu nijednog od tih ljudi mogli prepoznati po opisu.

Tek kad je trgovac opisao advokata, maršal je načuljio uši.

— Do đavola, zar onaj čudni nadzornik na ranču „Sunčev zrak” nije tako izgledao. Nisu li pred njima ubice iz Silverstona? To je bilo moguće, jer je bilo sigurno da su ti banditi bili dole u Sapineru. Znači i oni su pošli ka severu kao i Klej Alison.

•
•

Od Samesita su išli preko za Placitu, odavde dalje do Redstona koji je bio udaljen svega pet milja od Ketl Krika gde je počinjao rejon Garfield.

Maršalu baš nije bilo po volji što su prelazili granicu tog regiona.

Šta je sve ovde doživljavao sa Dok Holidejem! Teške borbe sa Fredrik Astorom između Ketl Krika, Kardiva, Glenvud Springsa i Šošona. U tom kraju su imali više neprijatelja nego ma gde drugde. Vajat

više nije želeo ni da čuje za te gradowe.

Borba protiv Astora nije imala dobar kraj, zapravo to i nije bio nikakav kraj, jer tada maršalu nije bilo moguće da slomi Astora, a to znači da ga odvede pred pravi sud, koji bi ga osudio i kaznio za sve ono što je počinio.

Ovde gore u Stenovitim Planinama Kolorada vladao je zakon jačega. A Frederik Astor je bio najmoćniji čovek na stotine milja naokolo.

Sad se radilo o Klej Alisonu i ubicama sa ranča „Sunčev zrak”.

Jednog jutra kada su dvojica prijatelja jahali jednu i po milju od Ketl Krika kroz jednu pošumljenu dolinu, maršala je najednom obuzela drhtavica, koja ga je oborila na grivu njegovog ridana.

Uložio je svu snagu da se uspravi i Dok je video kako je Vajat sav moker od znoja koji je kapao na konja.

Holidej je brzo poterao svoga vranca pored ridana pa podupre svoga druga.

— Dobro je što smo u blizini Glenvud Springsa.

Vajat je duboko udisao vazduh u užarena pluća.

— Ne mislite valjda time reći da bi trebalo da jašimo u Glenvud Spring?

— Upravo to. — Holidej je otvorio svoju tašnu od krokodilske kože, pa izvadi jednu čistu belu maramicu i jednu flašicu sa nekom tečnošću sa kojom nakvasi maramicu.

— Evo, mirišite to.

Vajat je gadljivo razvukao lice kada je povukao maramicu sa nosa.

— Do đavola, šta je to?

— Ništa naročito, to je salmijak. Slobodno još pomirišite to će dav sada pomoći. A onda popite i gutljaj viskija. — Holidej je izvadio malu flašu, koju je uvek nosio sa sobom, pa naspe nešto njenog sadržaja u maršalovu čašicu od čuturice.

Vajat je pomirisao viski, pa se stresao.

— Odvratno miriše. Još ćete od mene napraviti pravog pijanicu! — Zatim je sasuo viski u grlo.

* *

Bilo je pravo čudo da su neopaženo stigli do velikog Divival hotela, u kome je ležao Dok Holidej kada je bio bolestan.

Kad je sa maršalom ušao u hotelski hol u susret im je došao vlasnik hotela, jedan otmeni stariji gospodin, koji ih je razdragano pozdravio.

— Kakvo iznenađenje!

Holidej je odmah stavio prst na usta.

— Mister Divival hteli bismo što neupadljivije da boravimo ovde. — A onda je objasnio kakvo je stanje sa njegovim drugom.

— Za ime božije, to je gadna stvar. Ali čekajte maršale to ćemo već srediti. Možete odmah dobiti doktorov apartman. To su dve divne crvene sobe.

— Da, da uredu, — rekao je kocar nestrpljivo. Podimo.

* *

Vajat je dva dana ležao u krevetu kao omamljen.

Kad je Džordžijanac trećeg jutra kao i ranija dva na prstima tiho ulazio u sobu video je svog prijatelja obučenog i obrijanog pred ogledalom. Holidej je tiho zviznuo kroz zube pa strese glavom.

— Vi mora da ste poludeli. Kako ste smeli već ustati!

Vajat se okrenu prema njemu. Njegovo lice se izdužilo i postalo nekako uglasto, oči upale i još uvek po malo mutne.

— Ne mislite valjda Dok da mogu još duže ostati u krevetu. Moram dalje. Moram slediti one bandite koji su dole ubili one nedužne ljude kod Silverstona.

— Ali oni nam neće pobeći.

— Ko bi to znao! Klej Alison sada ima već četiri dana prednosti. A banditi tri.

— To ne smeta ništa. Alison je već jednom imao četiri dana prednosti i mi smo ga stigli.

— Upravo je to. Njegova prednost nesme biti veća, — rekao je čovek iz Misurija, pa zgrabi šešir i pripremljeni zamotuljak. — Pođimo Dok.

Holidej je nemoćno slegao ramenima pa govorio:

— Kako hoćete. Što se mene tiče ne moramo više ostati ovde, iako je ovo lep kraj. Preko su brda, a dole mirno jezero, tamo divne šume, a gore vrhovi pokriveni snegom. Zaista u ovom kraju bi čovek mogao živeti celog svog života.

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

Da li je slutio da će jednog ne baš tako dalekog dana zauvek ostati ovde, upravo preko na padini šume u blizini jezera?

Baš su napuštali hotel i pošli po svoje konje, kad su preko na drugoj strani ulice pored jednih kola primetili nekog čoveka.

Kad je prepoznao maršala čovek je uzviknuo od radosti.

— Vajat Erp! Do sto đavola! Ala je to iznenađenje! Koji vas je to vetar doveo ovamo u stari grad Glenvud Springs! — Pojurio je na Vajata i veselo ga pozdravio, pa smejući se pruži Doku ruku.

Bio je to čovek koji im je svojevremeno pomogao u borbi protiv Astora i koji je zato kasnije imao mnogo teškoća, što im je sad ispričao.

Kad mu je Vajat ispričao šta ga je dovelo ovamo, — rekao je:

— Klej Alison! Video sam ga. Čak sam i razgovarao sa njim. Jahao je za Šeridan.

— Za Šeridan? Kako ste to saznali?

— Pre četiri dana sam sa njima igrao poker u Maunten-baru. Sa njima su bila njegova braća Mat i Rik i još nekoliko momaka, koji mi se nisu baš naročito dopali. U stvari moram vam reći da mi se ni Klej ni njegova braća nisu naročito dopadali. Ali on je prilično dobro igrao poker i za vreme kockanja mi je pričao da namerava da ode u Šeridan.

Znači taj veliki podlac je jahao u Šeridan.

Prijateljima iz Dodža se sad veoma žurilo. Oprostili su se od prijatelja i napustili grad.

Šta li je Alison tražio u Šeridanu? Grad se nalazio gore na severnoj granici Vajominga. Pravao je bio tačan. Alison je jahao pravo od Tifanija kroz Kolorado i sada je išao prema južnoj granici Vajominga.

— Uredu, — rekao je maršal kada su jahali prema dolinama koje su već pripadale ogromnom posedu Astor ranča. — Sad bar znamo kuda je pošao. Sad ćemo potražiti ubice iz Silverstona. Moramo naći njihov trag.

Tri milje severozapadno od Šošona sreli su dva kaubojja. Maršal se raspitivao za petoricu bandita.

Jedan od one dvojice je odmah klimnuo glavom i objasnio:

— Hej, mister, onaj čovek sa cindrom, njega sam video i to je bilo pre tri dana. Ovuda je prolazio. Sa njim je bilo još nekoliko momaka. Dobro se sećam jahao je na belcu. Išli su na sever prema Svitvoter jezeru.

Dakle ona petorica su se nalazila pred njima! I oni su zadržali pravac prema severu, kao da su bili u dosluhu sa Klej Alisonom, koji je jahao pred njima, ali koji naravno nije ni slutio o njihovom postojanju.

Kretali su se ka sveru pored jezera Svitvoter prema Traperskom jezeru i pored planine Pagoda.

Maršal se još uvek nije osećao dobro ali srećom nije ga tresla groznica.

Dalje na istoku iza visoravni na-

lazili su se Juma i Piramid, dva grada u kojima su već često bili.

— U stvari bismo trebali opet odjahati tamo — rekao je maršal zamisljeno kad je pogledao prema vrhu planina koje su se videle u daljini.

— Možemo — odgovorio je kocar, — kad se budemo vraćali iz Šeridana. Rado bih opet otišao u Jumu.

Kad su stigli u Kreg, maršal je očigledno iscrpeo svu snagu. Stanovali su u hotelu Mofat-Hous, gde su dobili sobe na mansardi.

U sobama je bila strašna vrućina. Holidaj je činio sve što je bilo u njegovoj moći da bi svom prijatelju olakšao bolest.

Ostali su tu dan i po a onda su nastavili put prema granici Vajominga. Sa gvozdenom upornošću maršal je sledio bandite. Odlučio je da uhvati ubice Vebsterovih!

Još pre nego što su stigli u Vajoming, čuli su u jednom naselju za pet jahača, koje su sledili. Opet su im ljudi pričali o čoveku u crnom polucilindru. Slika koju je maršal zamislio na osnovu tih opisa o čoveku u crnom polucilindru i drugom sa ričom bradom postajala je sve jasnija.

Konačno su stigli u Vajoming, zemlju sa zelenim dolinama i ogromnim krdima stoke. Mora da je to bio, san svakog teksaškog rančera, da ima takve pašnjake.

Iz Dikosna su jedan deo puta jahali uz rečicu Madi prema brdima, pa su prolazili zapadno kraj Raulinsa, naičuvnije i najprometnije željezničke pruge na Zapadu. Onda su se opet morali odmarati

jedan i po dan u malom gradiću Lamontu.

Put kroz nenaseljeni kraj Natronu, koji i danas nije mnogo natanjen bio je vanredan doživljaj zbog prirode i divnih panorama, a da nisu morali bandu ubica i da maršal nije bio u tako lošem zdravstvenom stanju.

Putem su stalno sretali ljude, koji su videli onih pet propalica. Ubice iz Silverstona kretale su se pravo ka severu, a kao su ostali na tom pravcu morali su prolaziti blizu Šeridana ako čak nisu nameravali da pođu u taj grad.

Da li je to bio slučaj što su onih pet zločinaca išli istim putem kao i Klej Alison, koji se nalazio još samo jedan dan pred njima.

Da, bio je to slučaj da su Maliganovi želeli da stignu u udaljeni grad Šeridan iz sasvim drugog razloga nego Klej Alison. Podlac iz Launte je nastojao da što dalje pobegne od mesta gde je ostavio svog opasnog protivnika, sem toga u Šeridanu je imao jednog dobrog prijatelja.

Alison zapravo i nije znao da se maršal još uvek nalazi na njegovom tragu. U početku je to mogao slutiti, ali sad je bio ubeđen da ga se već odavno otarasio.

No Maliganovi su se nalazili u bekstvu. Otkad je Maligan u Sapineru slučajno saznao ko im je bio protivnik, u paničnom strahu su jurili ka severu. U početku nesvesno a kasnije svesno skrenuli su ka rodnom gradu Henka i Džima Karstera. Roditelji ove dvojice propalica imali su u Šeridanu trgovinu u kojoj su banditi nameravali

neko vreme da se sakriju dok se ona stvar iz Silverstona ne zaboravi i maršal im više ne bude bio za petama.

Dan se već bližio kraju kad su dva uporna gonioaca iz Dodž Sitija pred sobom ugledala grad. Tada se već prilično veliki Šeridan osvetljen purupurno rumenim nebom pružajući prizor kao iz bajke nalazio pred njima.

Čovek iz Misurija je razmišljao kako je pre jedne i po decenije od Kanzasa čak dōvde sledio ubicu Džeka Donegana gde ga je i uhvatio i odveo nazad u Kanzas.

Tada je Vajat Erp bio još bezbrižan mladić i nije ni sanjao da će petnaest godina kasnije doći ovamo po sličnom poslu i da će se osećati tako loše.

Holidej je sjahao s konja i zapalio cigaretu, pa pogleda prema širokoj ravnici Šeridana.

Vajat je takođe skliznuo iz sedla pa priđe svom drugu.

— O čemu razmišljate Dok? — pitao je ne pogledavši kockara.

Holidej je izvadio cigaretu iz ustiju i rekao:

— O istom, o čemu i vi Vajat, da će uskoro dole započeti igra...

*
* *

Šeridan se za tu jednu i po deceniju mnogo izmenio. Postao je veći i moderniji grad.

Zastali su u sporednoj ulici pred Bertovim pansionom. Kad je maršal sjahao da bi pošao ka kući mo-

rao se pridržati za jedan potporni stub.

Holidej je odmah sjahao sa sedla, ostavio je konja pa natera prijatelja da sedne na stepenicu.

— Sedite maršale. Put je bio dug i naporan, a nas dvojica više nismo baš najmlađi...

Vajat se morao nasmejati.

— Da, ja se već sa svojih trideset šest godina osećam kao deda.

Kockar je ušao u pansion da vidi za smeštaj i ubrzo se vratio sa jednom ženom, koja je malo začuđeno gledala čoveka na stepenicama.

— Ko je to? — pitala je.

— Slušajte madam, — šaputao je kockar, — ovo je jedan doktor koji već danima razmišlja o jednom novom leku. Ne smemo ga uznemiravati. Mora odmah u sobu i potreban mu je mir. Razumete li?

Žena ga je posmatrala razrogačenih očiju, pa onda klimne glavom.

— Možete se pouzdati u mene, mister...

Vajat se skljkao na krevet, i odmah je zatvorio oči.

— Jesmo li zaista u Šeridanu? — pitao je u mraku.

Holidej je otvarao prozor.

— Da, maršale.

— U redu, ovde me nećete skoro dići iz kreveta.

— Nije ni potrebno. Ostanite da ležite, a ja ću se već raspitati za naše prijatelje.

Kockar je napustio pansion, pa odlunja glavnom ulicom prema jednom velikom dobro osvetljenom lokalu iz koga se čula galama, a dim u oblacima izlazio napolje.

Najednom je galama prestala.

Kockar je prešao glavnu ulicu i pogledao kroz prozor.

Prostorija u kojoj se nalazio šank bila je prepuna. Na nekom podiumu se pojavila jedna jako naminkana žena, koja se njihala u bokovima i pevala uz muziku jednog raštimovanog klavira. Kad je završila čuo se gromoglasan pljesak.

Kockar je pošao dalje. Dve kuće dalje nalazio se kasino, u kome za svim stolovima ćutke igrao poker. Jedan čovek sa velikom zvezdom na grudima muvao se između stolova gledajući kockare. Očigledno je to bio šerif, koji se starao o tome da sve bude u redu. Čuvari zakona nisu baš bili omiljeni u kockarnicama, pa su se držali po strani dok je vladao mir. Šerif iz Šeridana je očigledno bio drugog mišljenja.

Ako je Džordžijanac mislio da će neopaženo proći kroz grad onda se grdno varao. Jedan je čovek najednom zastao pred njim zablenuo se u njega, pa viknu preko ulice:

— Dok Holidej!

Njegova ruka polete ka revolveru.

To se dogodilo u jednoj sekundi i svakog brzog strelca bi iznenadilo. Ali željeznički radnik Džose Ramirez iz Albukverka u Nju Meksiku je imao nesreću da je stajao pred čovekom, za koga je Amerika još pola veka kasnije govorila da je bio najbrži čovek sa revolverom.

Kockareva reakcija je bila fantastična. Pucanj je blesnuo sa njegovog desnog kuka još pre nego što je Ramirez izvukao cev kolta iz

kožne futrole. Metak je udario o bubanj, revolvera i Džosevo oružje je palo na zemlju, a on je osetio snažan bol u ruci i stajao je kao skamenjen.

Preko na drugoj strani su dva čoveka, koja su upravo izašla iz krčme takođe zastala kao prikovana. Buljili su prema ona dva lika koja su bila osvetljena svetlom koje je padalo kroz prozor susjednog bara.

Bili su to Met i Ričard Alison, dva brata velikog podlaca Kleja Ailsona. Džordžijančevo ime odjekivalo im je u ušima kao najjača grmljavina.

Poznavali su kockara iako ga nisu ni videli. Dosta su znali o prijatelju Vajata Erpa, čoveka čije su se pojave stalno pribojavali još u Hort Vortu. Takosi, Dodž Sitiju i La Puntii. Holidej im se činio kao avet koju nisu mogli uhvatiti.

A sad je najednom stajao preko na drugoj strani ulice, bio je napadnut od nekog stranca i odbranio se brzinom koja je ovu dvojicu propalica jednostavno ukočila.

Da li je to bila slučajnost što se tako iznenada pojavio ovde u Šeridanu? Ili je to imalo svog razloga? Na svaki način je ostala činjenica da je on bio prijatelj Vajat Erpa i time spadao uz njihovog najopasnijeg protivnika.

Sve to je u nekoliko sekundi proleto ovoj dvojici razbojnika kroz glavu. Nije prošlo ni tri sekunde od pucnja kada je Rik skočio na ulicu pa potegao revolver i povikao Džordžijančevo ime kad je već potezao oroz.

Gotovo istog trenutka je i Met skočio na ulicu za bratom i takođe je potegnuo revolver.

Ako je Džordžijanac malopre brzo reagovao onda je njegova sadašnja reakcija bila upravo nemoguća. Samo se okrenuo za četvrt kruga i već je njegov teški revolver opalio istovremeno sa pucanjima dvojice bandita.

Ričard Alison je dobio udarac u desno rame pa kriknu i zatetura se nazad ali nije ispustio revolver.

Njegovog brata Meta je tane pogodilo u levu butinu tako da je ovaj pao.

Još jednom je zadrhti Rik opalio i opet je u trenutku kad je njegov kolt opalio poleteo metak iz kockarevog niklovanog kolta.

Metak je oborio Rika.

Na ulici je zavládala grobna tišina.

Ranirez je stajao samo pet jardi po strance, pored Holideja. Bio je bled i ukočen.

Holidej je mirno dopunio svoj revolver. Primetio je da su se iza njega otvorila vrata kasina i da se tamo pojavio čovek sa zvezdom.

Dok je mirno pošao napred, a usput je nogom šutnuo kolt željezničkog radnika tako da je poleteo na stranu. Zatim je prešao ulicu i zastao pred dvojicom Alisona.

Met je klečao na zemlji i sa obe ruke se držao za levu butinu. Rik je ležao po strani.

Sad je šerif Rajt krenuo sa vrata pa ukočenim koracima sišao na ulicu i zastao iza Holideja.

— Šta to ima da znači? — viknuo je sa ne baš strogim glasom. Holidej se ni sad nije obazirao

na njega već se sagnuo i okrenuo Rika na leđa.

— Dođi k sebi dečko, nije to tako strašno. Metak ti je samo malo okrnio glavu, zaboravićeš to za tri dana. — Uhvatio je Rika za prsluk, podigao ga ze i zagledao se u to lice koje mu se učinilo poznato, kao i onog drugog koji je klečao držeći se za nogu.

— Do đavola — rekao je šerif, — pa to je Ričard Alison a ono je njegov brat Met.

Holidej se uspravio i pogledao šerifa.

— Rik i Met Alison? — rekao je mirno.

— Da, a ko ste vi? — pitao je šerif nadmeno.

Kockar je pogledao u mutne šerifove oči i reče:

— Zovem se Holidej, Džon Henri Holidej. — Zatim se okrenuo i otišao.

Kada je prolazio pored čoveka iz Albuk Verka ovaj je ustuknuo pred njim kao pred nekom aveti. Tek kad je kockar nestao iza prvog ugla Ramirez se sagnuo za svoj revolver i hteo da pobegne.

No tada ga jedna ruka uhvati za vrat. Kad se okrenuo video je šerifa.

— Trenutak mister. Šta to ima da znači? Ko je bio onaj čovek?

— Pa čuli ste. Dok Holidej.

— Dok... Holidej? — mucao je šerif? — Pa to je nemoguće!

I ja u to nisam mogao poverovati kad se onako iznenada pojavio preda mnom. Ali ja ga dobro poznajem.

— Ah, onda ste vi započeli pucnjavu?

— Nikako, Dok je prvi pucao!

— Nemoj da lažeš lopužo, — umešao se sada jedan stari čovek. — Sve sam tačno video. On je započeo. On je povikao — Dok Holidej — pa je onda potegao. Holidej se samo branio. Odmah zatim su pucala i ona dva idiota. Rik je poznavao kockara, ali je odmah i pucao.

Ričard Alison je ukočeno sedeo na rubu valova, vodom kvasio glavu koja mu je bubnjala. Zatim je skinuo maramu pa je nakvasio i stavio na ogrebotinu na čelu. Gore na desnom ramenu imao je veliku ranu, ali ni ona nije bila opasna jer mu nije bila povređena kost.

Slično je prošao i njegov brat Met, jer je kockarev metak prošao samo kroz mišić na butini.

Uprkos tog kukavičkog napada dve hulje su prošle srećno.

Šerif je zabezeknuto stajao, onda je najednom podigao ruke pa ih je spustio, zatim se okrenuo i otišao.

— Dakle Dok Holidej je u gradu! I baš sa braćom Alison se sreo. To može dobro da se svrši. Najbolje će biti da se čovek drži po strani, — jer šerif je znao da se u gradu nalazi i Klej Alison.

* *

Odkad je Dok Holidej napustio Bertov pansion prošlo je samo oko tri minute. Maršal je još obučen ležao na krevetskom čebetu, gledajući prema prozoru. Osećao se loše i nekako iscrpljeno.

Šta je to bilo sa njim? Verovatno je Dok bio u pravu, da se otrovao u La Punti hranom. To mu je kočilo udove i činilo ga mlitavim.

Zaista je imao prilično jako trovanje, protiv koga se njegova željezna volja i žilava priroda borila svom snagom. Drugi bi odavno već podelgao, ali maršal nije. Sem toga sredstva koja mu je dao Dok Holidej pojačala su otpornost bolesnika.

Vajat je zurio u prozor ka noćnom nebu na kome je treperilo bezbroj zvezdi.

Najednom mu se učinilo kao da vidi neku avet. Na otvoru prozora jasno se ocrtavalo telo jednog čoveka, koji mora da se uspeo na sims prozora.

Vajat je ukočeno gledao u to a da se nije pomakao. Jasno je mogao prepoznati konture čoveka.

Da, baš prepoznati! Jer on je poznavao tog čoveka koji se uspeo na sims od prozora. Nije to bio niko drugi već Klej Alison!

Da li mu se to pričinjavalo? Vajat je skupio obrve i napeo oči da bi bolje video. Slika je ostala ista.

Očigledno se bandit uspeo na neku natstrešnicu. Ali odakle je znao gde se maršal nalazi?

Alison je ostao šćućuren na prozoru i najednom je iz mraka sobe čuo poznati glas.

— Helou Klej. Znači uštedeli ste mi trud da vas tražim.

— A tu ste Vajat! Dobro je da i ja ne moram da vas tražim, čulo se sa prozora.

Za trenutak je vladala tišina. Onda se sa ulice čula škripa kolskih točkova, koji su se postepeno udaljavali.

Klej je ostao nepomično na prozoru.

— Mogao bih vas smaknuti Erp. Ali ja nisam ubica. A to znate i vi. — Došao sam da vam kažem nešto drugo. Otiđite iz grada i ostavite me na miru. Zašto ste me sledili? Bio sam prilično iznenađen kada sam vas malo pre video kako ste skrenuli u ovu ulicu. Sad znate na čemu ste i setite se toga da sam vas imao u rukama.

Čuvši jedan metalan zvuk iz mraka bandit se stersao.

Vajat je celo vreme u rukama držao revolver.

— Varate se Klej...

No slika je najednom nestala kao neka avet koja se pretvorila u maglu.

Vajat se podigao i poleteo ka prozoru, nagnuo se napolje ali samo je na krovu čuo korake.

Minut kasnije bio je i sam u dvorištu. Ali kapija koja je vodila na ulicu, bila je zaključana. Mora da se bandit prebacio negde preko ograde.

Vajat je zastao u mračnoj niši kapije. S mukom se držao uspravno, udovi su mu bili kao od olova.

U sporednoj ulici je vladala tišina, ali su tu tišinu najednom prekinuli pucnji, koji su se čuli iz glavne ulice.

Vajat je osluškivao uzdržana daha.

To je bio revolver Dok Holideja!

Maršal pođe od kapije i ukočenim koracima se uputi prema glavnoj ulici. Kad je stigao na ulaz sporedne ulice u glavnu video je na nekih sto pedeset jardi pred sobom gomilu ljudi.

Popeo se na jednu verandu i pridržavao se za ogradu.

Do đavola baš se loše osećao. Sa

poslednjom snagom uspevao je da se održi na nogama.

Kad je skoro stigao do gomile, čuo je jednog čoveka kako nekome govori:

— To je bio Dok Holidej. Jesi li video? Bilo je strašno! Već sam odayno želeo da ga vidim. Ali onaj kreol mora da je bio lud, da mu se suprotstavi, na svaki način on je prvi potegao.

— Met i Rik takođe, — odgovorio je onaj drugi.

— Sami su krivi, Holidej ih je naučio pameti.

— Kuda je otišao?

— Ne znam. Nestao je preko u ulici Montana.

Vajat je obrisao čelo. Kad je pogledao svoju ruku bila je mokra od znoja. Lagano se okrenuo i pošao ka pansionu i kao da ga je neko prebio spustio se na ležaj.

Za vreme pucnjave na uglu pred radnjom Rodžerforbeja stajalo je pet ljudi koji su upravo naišli sa istočne strane ulice Montana.

Bili su to Maliganovi i oni su videli pucnjavu.

Bakster Higbi je stajao u senci jednog stuba nastrešnice i hladnim očima gledao Džordžijanca. Odmah iza njega nalazio se Maligan, Raš, a dvojica kauboja su još stajala kod ugla.

Nijedan od njih se nije ni pomakao.

Sad kad je kockar prošao pored šerifa ka drugoj strani ulice, Maligan reče promuklim glasom:

— Jesi li čuo? Dok Holidej.

— Jesam, — procedio je advokat kroz zube i zmijskim pogledom pratio Džordžijanca, koji je nestao preko u mraku ulice.

— Znači, — tu su! — rekao je uzbuđeno Raš koji je prišao Higbiju.

— Da, a šta si ti drugo i očekivao? Da nisi mislio da ćeš uspeti da se otreseš jednog Vajat Erpa? Oni su ovde — traže nas.

Ne progovorivši više ni reči tih pet zločinaca je znalo da se nalaze u istoj situaciji kao da su bili u blizini Silverstona.

Onda se najednom Maligan trgao, kao i obično kad se plašio da bi neko od njegovih na njemu primetio strah.

— Moramo za njima.

Higbi je samo klimnuo glavom.

Raš i dvojica Karstera su trčali za njima.

No ubice sa ranča „Sunčev zrak” su se prevarili u Džordžijancu. Makoliko je advokat bio prefrigan nije dorastao oštroumnosti i iskustvu Dok Holideja.

Kad je završio sa Metom i Rikom kockar je primetio onih pet likova na uglu, a naročito momka u polucilindru, koga je odmah prepoznao kao i onog drugog koji je na ranču vodio maršala ka seniku noseći lampu u ruci.

No Holidej se pravio kao da ih nije prepoznao, već je pošao ka uglu ulice, i nestao u najbližoj kapiji koja je bila otvorena, i tamo ih je čekao.

Bio je čvrsto uveren da će ga banditi slediti, jer su ga oni sigurno prepoznali. Onaj željezničar je dovoljno glasno viknuo njegovo ime.

Nije morao dugo čekati, već su se pojavili na ulici. Prošunjali su se pored kapije u kojoj se sakrio Holidej, ali su se uskoro opet vraćali, jer ga nisu našli. Zastali su nedaleko od kapije u kojoj se kockar sakrio.

— Do đavola, pobegao nam je — čuo je glas onog momka koji se na ranču „Sunčev zrak” predstavljao kao nadzornik.

— Da nažalost Higbi, — odgovorio je Maligan.

Znači onaj se momak zvao Higbi.

I tad je advokat kao po kockarevoj želji izgovorio ime čoveka koji je malopre govorio.

— Slušaj Maligan, moramo ga naći, njega i onog drugog. Makar ih tražili cele noći! Kad bude svanulo biće kasno. Vajat Erp nas je dovde sledio i on bi naše tragove nalazio čak i u stenovitim planinama Montane. Moramo to odmah uraditi.

— A kako to misliš da izvedeš?

— Sasvim jednostavno. Oni nas neznaju. Mi ćemo sad poći u prenoćište, uzeti naše stvari i konje, pa ćemo obići sva prenoćišta! Kad ih budemo našli, odmah ćemo bezobzirno i munjevito pucati. A onda na konje.

Maligan je protrljao bradu.

— Da u pravu si, munjevito. — A onda je pomislio na to da u životu nije video čoveka koji je pucao tako brzo i sigurno kao malo pre Džordžijanac.

Higbi je zastao na trenutak, pa je zamišljeno prešao rukom preko čela, a onda reče svojim promuklim glasom.

— Čekajte moramo biti oprezni. Ništa ne smemo uraditi prebrzo i nepromišljeno. Najpre ćemo otići do našeg prenoćišta. Onda se tamo možemo dalje dogovoriti...

Otišli su iz ulice, a da nisu slutili da je jedan od vukova iz Dodž Sitija sledio njihov trag.

Kad se Dok Holidej vratio u nji-

hov pansion, maršal je opet ležao na svom krevetu.

Kockar je stao pored prozora pa je zapalio cigaretu. Iz mraka je čuo maršalov glas:

— Prilično je živo u ovom gradu, zar ne?

— Da. Našao sam ih.

— Znam.

— Šta znate? — pitao je kockar zapanjeno.

— Da i njih.

— Kako to i njih?

— Otkrio sam i ostale. Jedan se zove Maligan, a onaj džentlmen u polucilindru zove se Higbi. Stanuju u Marvelovom prenoćištu.

Maršal se odmah uspravio na krevetu.

— Ol rajt, — pođimo!

— A kuda ćete?

— Šerifu.

— Zar onom mlakonji? Malo ćete imati koristi od toga.

— Nije važno podneću mu izveštaj, a njegova je dužnost da pohvata bandu.

— Bog vas sačuvao od vašeg poverenja, — odgovorio je kockar.

Kad je hteo kroz prozor da u dvorište baci tek pripaljenu cigaretu, Vajat ga je opomenuo:

— Pazite! Izgorećete kosu našem prijatelju Kleju.

— Kako to mislite?

— Malo pre je bio ovde i počastvovao me je svojom posetom.

Džordžijanac zabaci šešir na potiljak.

— Da niste to sanjali?

— Na žalost nisam...

Deset minuta kasnije ušli su u šerifovu kancelariju.

Šerif Rajt je skupio obrve kad je prepoznao Doka, a zatim pogleda maršala.

— Mislim da neću pogrešiti ako u vama naslutim Vajata Erpa, — rekao je promuklo.

— Pogodili ste šerife. — Vajat mu je pružio ruku. Zatim ga je obavestio o onom što je trebao.

Rajt prođe rukom kroz svoju tršavu sedu kosu.

— Mnogo zahtevate od mene maršale. Ako je ta bratija tako opasna biće bolje da sačekamo dan. Moja tri pomoćnika su na putu, a ja sam...

— Mi smo sa vama, — rekao je maršal.

— Da, da ali ja bih ipak radije sve to odgodio za sutra ujutru.

— Do viđenja šerife, — dva prijatelja su naglo napustila kancelariju.

Šerif je u neprilici trljao bradu, pa uzdahne, potegne dobro iz flaše da bi stekao samopouzdanje.

Vajat Erp i Dok Holidej su prolazili preko malih povrtnjaka ka dvospratnom prenoćištu Džozefa Marvela.

Ali uzalud. Ptičice su odletele.

Maliganovi ljudi su pobegli. Nanjušili su pravi trenutak, upravo kad su dvojica prijatelja iz Dodža ulazili na prednja vrata, banditi su na svojim konjima odjurili na zadnja vrata na ulicu.

— Do đavola! — prasnuo je maršal. — Zakasnili smo!

— Nemojte prerano donositi zaključke — reče Džordžijanac.

Tog trenutka je jedan od konja bandita resko zanjistaao, uspravio se i zbacio jahača.

Bio je to lovac na mustange Sidrik Raš koji je ležao na zemlji.

Vajat pođe dva koraka napred boreći se protiv vrtoglavice koja ga je opet obuzimala.

— Do đavola šta to ima da znači?

— Prilično rano je pao, — rekao je Džordžijanac. — Računao sam da će stići bar do glavne ulice.

— Ne razumem vas.

— Nema tu ništa da se razume. Kad sam malopre bio ovde, pogledao sam naravno štalu i u njoj našao pet osedlanih konja. Ja sam opustio sve kašve koje su sedla pričvršćena za konje i skoro sam ih presekao.

Vajat i Dok su napeto gledali druge jahače koji su odjurili malo dalje.

Jedan je dolazio nazad.

Bio je to Kid Maligan. On je pored Raša skočio sa konja, pa mu je pomogao da ustane i sa njim otrči ka kapiji.

Odatle su otvorili očajničku paljbu.

Bivši mesar iz Čikaga je najednom istrčao na ulicu pokažući iz dva revolvera.

Ali meci su promašili Dok Holideja i Vajat Erpa.

Vajat je stajao kod stepenica, naslonivši se na stub. Holidej je bio tri koraka od njega, skoro na sredini ulice. Nijedan od njih još nije izvadio revolver.

— Predaj se Maligan! — viknuo je kockar reskim glasom.

Kid Maligan se uplašio do srži. On me zna! Sad je gotovo pomislio je.

— Higbi ni ti više nemaš šanse! Gotovo je, izlazi!

Kad je čuo svoje ime Bakster Higbi je pobledeo kao krpa.

— Napred, — vikao je Maligan pa prvi pođe na sredinu ulice.

Advokat je pošao za njim, a onda su nailazili Raš, i dvojica Karstero-vih.

Kad su stajali jedan do drugog, Holidej je viknuo banditima, a usput je pogledao svog druga koji se sa mukom držao za stepenice.

— Opoljeni ste. Iza vas se nalaze maršalovi ljudi!

— Blefira! — proderao se advokat pa izvuče oba revolvera iz futrola sa namerom da puca.

Ostali su učinili isto.

Na ulici je nastao pravi pakao od pucnjave.

Ali sve je to potrajalo samo tridesetak sekundi.

Oblak barutnog dima lebdeo je nad ulicom lagano se penjući u visinu.

Vajat je bio neozleđen, a kockaru je metak samo probušio rukav.

A preko na drugoj strani, stajala su samo još tri čoveka i sva trojica su podigli ruke.

Bili su to Karsterovi i bivši lovac na mustange Sidrik Raš.

Bakster Higbi je bio prilično teško ranjen u nogu, tako da više nije mogao stajati.

A Kid Maligan, pomoćnik mesara iz Čikaga, nepomično je ležao na zemlji, raširenih nogu i ruku. Ali on nije bio mrtav, dva metka koja su ga pogodila nisu mu ugrozili život.

Put Maliganove bande bio je završen. Dva dana kasnije sudija Gordon je nekadašnjeg advokata Bakstera Higbija osudio na doživotnu robiju sa prinudnim radom. Isto tako je prošao mesarski pomoćnik Kid Maligan. Sidrik Raš i dvojica Karste-

rovih dobili su po sedam godina prisilnog rada.

Higbi je već pola godine posle presude umro u kažnjeničkom logoru. Umro je od zloćudnog tumora na mozgu.

I Maligan je u kažnjeničkom logoru doživio samo dve godine. Umro je od zapaljenja pluća.

Odet Maligan je započela „bitku” u čikaškim novinama da bi opravda-

la svog brata ali to je bilo bezuspešno. Izgleda da je jedina svrha toga bila da se iz te priče izvuče nešto novca.

Posle pucnjave na ulicama Šeridana braća Alison su nestala iz grada kao tri aveti. Ma koliko su se Vajat Erp i Dok Holidej trudili da nađu bar neki trag, bilo je uzalud.

Klej Alison je još jednom uspeo da im umakne.

K R A J

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

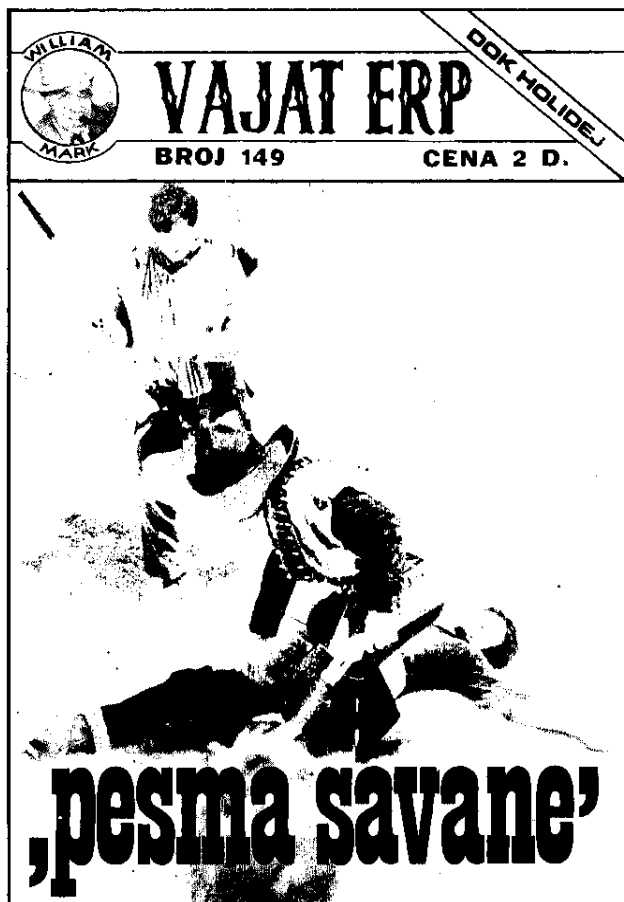
KUPIDON

***** SREBRNA ZVEZDA *****

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!**

Izdaje i štampa NIP „FORUM”, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svelozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajati Erpa”.

18. mart 1972.